

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216215186
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216215186.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Bibiány Ťažiarovej a JUDr. Daši Kontríkovej v spore žalobcu: N. P., nar. X. P. XXXX, trvalo bytom O. XXXX/XX, T. X., zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, na území SR konajúceho prostredníctvom COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova ulica 11/3677, 851 01 Bratislava-mestská časť Petržalka, IČO: 50 595 628, zastúpenému splnomocnenkyňou: URBÁNI & Partners s.r.o., Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.574,97 eur s príslušenstvom a určenie vlastníka vozidla, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 14. júna 2019 č. k. 15Csp/184/2016-289, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach veci samej (jeho I. a II. výrok) a v časti náhrady trov prvoinštančného konania (jeho IV. výrok) **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má proti žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.574,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.574,97 eur od 16.12.2015 do zaplataenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. určil, že žalobca N. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, T. X., je vlastníkom motorového vozidla značky RENAULT, obchodný názov MEGANE, typ M/KMSE/KMSEC6, výrobca vozidla RENAULT SAS, FRA, kategória M1, VIN: VF1KMSEC637740181, číslo typového schválenia ES e2*98/14*0272*30, dátum typového schválenia 22.02.2007, výrobca motora RENAULT SAS, FRA, identifikačné číslo motora (typ) K9K P7, druh karosérie AC KOMBI, farba ŠEDÁ METALÍZA, podľa Osvedčenia o evidencii - časť II (technický preukaz) č. PC 723738; III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. a/, b a d/, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy); § 40 ods. 3, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 3 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 2, § 553 ods. 3 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 369, § 497 a nasl. Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 7 odsek 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z., v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania (s prihliadnutím

a skutočnosť, že sa jedná o právny vzťah, ktorý vznikol po 1.2.2013); § 129, § 130, § 145 ods. 3, § 290, § 186 ods. 1 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov). Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že zmluva o úvere č. 15848 z 26.2.2013 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov pre chýbajúce obsahové náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/, k/ a j/ a § 11 ods. 1 písm. a/, b/ ZoSÚ, ako aj uloženia povinnosti žalovanému vydať žalobcovi zo zmluvy o úvere č. 15848 zo dňa 26.2.2013 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.647,75 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.647,75 eur od 4.10.2016 do zaplatenia, o ktorú sumu mal žalobca predmetný bezúročný a bezpoplatkový úver bezdôvodne preplatiť, a nahradiť trovy konania.

Dňa 25.09.2017 doručil žalobca na súd prvej inštancie návrh na zmenu žaloby s petitom uvedeným v tejto zmenenej žalobe na č.l. 56, vrátane upresnenia označenia pôvodného žalovaného v žalobe, ktorý sa medzičasom zlúčil so spoločnosťou uvedenou v záhlaví tohto rozsudku. Súd na základe výpisu z obchodného registra BANCO COFIDIS, S.A., pobočka zahraničnej banky mal za preukázané, že podaním žalobcu z 25.9.2017 upresnený žalovaný (zahraničná osoba s obchodným názvom od 8.4.2016 v podobe BANCO COFIDIS, S.A.) sa zlúčil so spoločnosťou COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, ktorá zahraničná spoločnosť koná na území SR prostredníctvom COFIDIS SA, pobočky zahraničnej banky, IČO: 50 595 628, so sídlom Einsteinova ulica 11/3677, Bratislava, preto súd uznesením č. k. 15Csp/184/2016-81 v zmysle ustanovenia § 64 CSP rozhodol, že v konaní bude pokračovať s týmto právnym nástupcom žalovaného a zároveň pripustil zmenu petitu žaloby v znení podľa výroku II uvedeného uznesenia (o časti, ktorá sa pri tejto zmene týkala čiastočného späťvzatia žaloby, súd osobitne nerozhodoval pred doručením žaloby žalovanému v zmysle § 145 ods. 3 CSP). Podľa tejto zmenenej žaloby žalobca navrhol uložiť žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.574,97 eur spolu s úrokom omeškania vo výške 5,05% ročne od 16.12.2015 do zaplatenia, ďalej určiť, že žalobca je vlastníkom motorového vozidla, ktoré bolo kúpené z prostriedkov poskytnutých veriteľom z predmetnej úverovej zmluvy, a na ktoré sa vzťahuje zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva (bližšie špecifikované v petite zmenenej žaloby na č. I. 56 spisu), ako aj uložiť žalovanému povinnosť súčinnosti pri prevode vlastníckych práv žalobcu k uvedenému motorovému vozidlu, a priznať žalobcovi náhradu trov konania. Žalobca svoju žalobu v zmenenom znení odôvodňoval tým, že právny predchodca žalovaného ako veriteľ uzavrel so žalovaným ako dlžníkom dňa 26.2.2013 zmluvu o úvere č. 15848, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalobcovi na kúpu motorového vozidla značky: RENAULT MEGANE GRANDTOUR DIESEL (M), rok výroby 2007, od dodávateľa AUTOCENTRUM AAA AUTO BRATISLAVA. Celková výška úveru bola 4.491 eur, výška mesačnej splátky bola 134,22 eur, počet všetkých mesačných splátok bol 72, deň splatnosti prvej mesačnej splátky a deň poslednej mesačnej splátky boli 20.3.2003 a 20.2.2019, ročná úroková sadzba bola 15,55%, jednorazový spracovateľský poplatok bol 1.555,11 eur, poistenie spôsobilosti splácať úver bolo vo výške 72,72 eur, RPMN bola vo výške 32,70% a priemerná RPMN bola 23,03%. Celková čiastka na úhradu tak činila 9.663,84 eur. Listom z 1.2.2017 žalovaný vyhlásil splatnosť úveru a vyzval žalobcu na úhradu dlžnej sumy vo výške 3.155,28 eur s príslušenstvom. K oznámeniu o vyhlásení splatnosti úveru žalovaný priložil aj finančný plán, z ktorého vyplýva, že žalobca v období od 15.3.2013 do 19.9.2016 zaplatil žalovanému spolu 6.065,97 eur. Žalobca namietal, že úverovú zmluvu podpísal a opečiatkoval v časti „svedok“ subjekt AUTOCENTRUM AAA AUTO BRATISLAVA. V časti „veriteľ“ sa však nenachádza žiadny podpis a žiadna pečiatka. Súčasťou úverovej zmluvy je aj zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ktorá ale nie je datovaná a je podpísaná len žalobcom ako dlžníkom a svedkom AUTOCENTRUM AAA AUTO BRATISLAVA, pričom v časti „veriteľ“ sa nenachádza podpis a pečiatka žalovaného. Ďalšou súčasťou úverovej zmluvy je aj poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity - poisťka č. 15848, ktorá nie je špecifikovaná a nie je podpísaná žalobcom. Podľa názoru žalobcu v úverovej zmluve absentujú obsahové náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/, k/ a j/ ZoSÚ, a teda uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keďže je dojednaná celková suma splátok bez bližšej špecifikácie, aká časť splátky bude použitá na zaplatenie istiny, úroku a spracovateľského poplatku a uvedenie skutočného údaja o RPMN. Vo finančnom pláne, ktorý nie je podpísaný žalobcom, sú rozpísané len platby istiny a úroku, avšak neobsahuje sumu, ktorá by pripadala k splátke na spracovateľský poplatok, ktorý je podľa zmluvy vo výške 1.555,11 eur a je splatný takým spôsobom, že je započítaný v mesačných splátkach. Celkové náklady spojené s úverom sú uvedené vo výške 9.663,84 eur, pričom však počet splátok 72 x výška mesačnej splátky 134,22 eur + poistenie 72,72 eur činí vyššiu sumu, a to spolu 9.736,56 eur. Z uvedeného vyplýva, že výška poistenia nie je zahrnutá do výpočtu RPMN a do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským

úverom, hoci podľa názoru žalobcu by poistenie do týchto údajov malo byť zahrnuté tak ako to upravuje ZoSÚ. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru pre absenciu uvedených povinných obsahových náležitostí v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ ZoSÚ mal žalovaný nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru, a teda suma, ktorá bola žalobcom zaplatená nad výšku istiny úveru 4.491 eur (podľa názoru žalobcu do istiny nie je možné započítať jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 1.555,11 eur, pretože úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov, avšak spracovateľský poplatok nebol žalobcovi poskytnutý), t. j. suma 1.574,97 eur z celkovo zaplatenej sumy 6.065,97 eur, predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, na ktoré žalovaný nemá nárok, a ktoré žalobca preto navrhuje predmetnou zmenenou žalobou vydať. Nakoľko podľa vyššie uvedeného názoru žalobcu žalovaný nemá nárok na žiadne ďalšie plnenie od neho titulom poskytnutého úveru, týmto zároveň odpadol aj dôvod, pre ktorý bol v zmysle č.l. II. bod 2.1 zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva vykonaný prevod vlastníckeho práva k uvedenému motorovému vozidlu na žalovaného, a teda je potrebné aby súd určil, že vlastníkom vozidla sa opäť stal žalobca, a to spolu s určením povinnosti súčinnosti u žalovaného pri spätnom prevode vlastníckeho práva na žalobcu.

K tejto zmenenej žalobe sa dňa 21.2.2019 vyjadril žalovaný tak, že žalobu navrhol (aj) vzhľadom na nedostatok vecnej legitímácie žalovaného v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. K uvedeným dôvodom žaloby žalovaný argumentoval tým, že úverová zmluva je opatrená pečiatkou a podpisom svedka - spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO a. s., ktorá žalobcovi predala osobné motorové vozidlo, a ktorá sprostredkovala financovanie kúpy vozidla prostredníctvom žalovaného. Žalovaný však disponuje zmluvou o úvere č. 15848 z 26.2.2013, ktorá je riadne podpísaná obomi zmluvnými stranami s tým, že žalovaný tento exemplár zmluvy pripojil k svojmu vyjadreniu. Žalovaný taktiež spolu so svojím vyjadrením predložil podpísanú zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva z 26.2.2013, pričom k chýbajúcemu datovaniu tejto zmluvy uviedol, že zmluva bola podpísaná súčasne s úverovou zmluvou, čo vyplýva z č.l. I bod 1.1. zmluvy. Čo sa týka namietnutého poistenia, žalobca so žalovaným dojednal prístupenie k tomuto poisteniu, a to výške 72,72 eur, a žalobca v tomto znení aj podpísal úverovú zmluvu. Žalobca pristúpil k poisteniu spôsobilosti splácať úver na základe rámcovej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a poisťovateľom, pričom možnosť uzavrieť takéto poistenie upravoval článok 15 všeobecných podmienok úverovej zmluvy s tým, že žalobca pristúpil k predmetnému poisteniu dobrovoľne a na základe vlastného rozhodnutia, a preto uvedené poistenie nebolo zahrnuté do celkových nákladov uvedených v úverovej zmluve.

K namietnutému spracovateľskému poplatku žalovaný uviedol, že medzi zmluvnými stranami bolo individuálne dojednané, že spracovateľský poplatok bude žalovaným započítaný v mesačných splátkach a teda bez takejto dohody by k jeho započítaniu nedošlo. V prípade spracovateľského poplatku pritom bolo žalobcovi v postavení spotrebiteľa poskytnuté zo strany žalovaného plnenie v podobe obstarania a poskytnutia peňažných prostriedkov. Jednorazový spracovateľský poplatok preto súvisí s trovami pri uzatvorení zmluvy. Žalovaný poukázal na to, že v článku I individuálnych podmienok úverovej zmluvy, v časti označenej ako určenie dodávateľa, je uvedená adresa predajcu motorového vozidla. Žalovaný ďalej poukazuje na vybrané rozhodnutia NS SR dôvodil, že § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je potrebné eurokonformne vykladať tak, že sa ním neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Podľa názoru žalovaného žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal existenciu zákonných predpokladov zakladajúcich bezdôvodné obohatenie, pričom žalovanému z predmetnej žaloby nie je zrejmé ako žalobca dospel k dobe, kedy malo k bezdôvodnému obohateniu dôjsť. Žalovaný bol preto presvedčený, že všetko plnenie zo strany žalobcu bolo prijaté titulom a na základe zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013. Podľa neho bola žaloba v časti o určenie vlastníckeho práva podaná predčasne, nakoľko až právoplatnosťou výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by sa založilo splnenie podmienky predpokladanej v č.l. 23 všeobecných podmienok úverovej zmluvy. Podľa názoru žalovaného žalobca tiež nepreukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, pretože zápis v evidencii vozidiel nemá vo vzťahu vlastníckemu právu konštitutívny účinok, ale len účinok evidenčný. Žalovaný všeobecne podotkol, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa k zmluve a k jej jednotlivým zmluvným podmienkam v čase pred uzavretím zmluvy, kedy sa mal oboznámiť s podmienkami poskytnutia a čerpania úveru. V rámci predzmluvnej fázy žalobca disponoval návrhom zmluvy, ku ktorému sa mohol vyjadriť a zmluvné podmienky individuálne dojednať alebo modifikovať. Žalobca pritom úverovú zmluvu akceptoval a táto bola konštituovaná na základe jeho vlastnej vôle, s jeho súhlasom a vedomím, čo nakoniec potvrdil aj svojím podpisom. Žalovaný alternatívne navrhol súdu vo veci rozhodnúť tak, že konanie zastaví, pretože žalobca pôvodne označil za žalovaného organizačnú zložku zahraničnej spoločnosti, ktorá nemá právnu subjektivitu a tým ani spôsobilosť byť stranou sporu, a teda súd následne nemohol pokračovať v konaní

ani s právnym nástupcom pôvodného veriteľa, ktorý podľa názoru žalovaného nebol žalobcom v konaní vôbec označený ako žalovaný.

Dňa 21.3.2019 žalobca podal vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného a ešte viac rozšíril už vyššie uvedené dôvody svojej žaloby. Zdôraznil, že žalobca nedisponuje takým rovnopisom zmlúv, kde by boli podpisy aj veriteľa, pričom pri zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckych práv nie je uvedený dátum ani na žalovaným neskôr predloženom vyhotovení. Žalobca uviedol, že nie je pravdou, že by k poisteniu pristúpil dobrovoľne a na základe vlastného rozhodnutia, nakoľko z európskych informácií o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že podmienkou získania predmetného úveru bolo aj poistenie spôsobilosti splácať úver. Je pritom neprípustné, aby sa spotrebiteľ, ktorý chce získať úver, musel podrobiť podmienke veriteľa, ktorý podľa vlastného uváženia uzavrie skupinové poistenia so zahraničnými poisťovňami, ktorých existenciu si spotrebiteľ len ťažko môže overiť. Zmluva o úvere, zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckych práv ako aj všeobecné podmienky úverovej zmluvy a poisťka sú písané tak malým písmom, že sú čitateľné len s pomôckami, a teda týmto spôsobom sú v uvedených dokumentoch obsiahnuté netransparentné inkorporačné doložky. Žalobca poukázal na to, že ani vo finančnom pláne sa neuvádza, že v splátke je zahrnutý aj spracovateľský poplatok a poplatok za poistenie, ako ani to, aká suma by pripadala v splátke na spracovateľský poplatok, ktorý je podľa zmluvy vo výške 1 555,11 eur a je splatný takým spôsobom, že je započítaný v mesačných splátkach. Tieto poplatky preto predstavujú náklady dlžníka nad rámec celkovej splatnej čiastky 9.663,84 eur. V prípade, ak by aj boli spracovateľský poplatok a poplatok za poistenie zahrnuté v mesačnej splátke a celková splatná čiastka by bola 9.663,84 eur, tak aj v tomto prípade je RPMN uvedená v neprospech spotrebiteľa, nakoľko podľa portálu ochrany finančného spotrebiteľa MF SR je výška RPMN 33,91% a nie 32,70% ako je to uvedené v zmluve. Z textu zmluvy o úvere (časť II) je preukázané, že v rubrike s názvom Dohodnuté podmienky úveru, v časti Výška mesačnej splátky úveru, prípadnej mesačnej splátky PZP, prípadnej mesačnej splátky KASKO poistenia a trvalý príkaz mesačnej splátky, je uvedená čiastka 134,22 EUR bez toho, aby bolo zrejmé, či táto čiastka predstavuje výšku mesačnej splátky úveru, alebo aj mesačnej splátky povinného zmluvného poistenia, KASKO poistenia. V dôsledku toho teda nie je zrejmé, či ide o splátku úveru so spracovateľským poplatkom a poistením alebo bez nich, preto ide o dojednanie neurčité. Z uvedeného dôvodu na poskytnutý úver dopadá zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ ZoSÚ. Žalobca dospel k dobe, odkedy dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu nasledovne: Podľa finančného plánu (prehľad splácania) žalobca v období od 15.3.2013 do 18.11.2015 uhradil sumu 4.589,55 eur. Dňa 18.11.2015 už vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 98,55 eur, ktoré sa do dňa 19.9.2016 navýšilo na celkovú sumu 1.574,97 eur. Žalobca podal žalobu na súd dňa 3.10.2016, t. j. žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v priebehu plynutia 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby a v priebehu plynutia 3 ročnej objektívnej premlčacej doby, pričom ani jedna z nich neuplynula. Žalobca poskytnutú istinu žalovanému vrátil v plnom rozsahu, dokonca zaplatil ďalšiu sumu nad rámec poskytnutej istiny. Všeobecné obchodné podmienky boli vydané veriteľom ešte pred uzavretím právneho úkonu a predstavujú určitý rámec povinností a práv, ktoré musí dlžník pred uzavretím právneho úkonu akceptovať. Obsah všeobecných obchodných podmienok nie je závislý od vôle dlžníka, dokonca dlžník nemôže meniť ich obsah a pri uzavretí úkonu ich musí akceptovať.

Žalobca nie je vlastníkom motorového vozidla. Za daného stavu tak žalobca nie je oprávnený napr. vozidlo predať, čo v konečnom dôsledku ho obmedzuje. Ani to, keby súd dospel k záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový a že žalobca vrátil žalovanému poskytnutú istinu, by nič nemenilo na skutočnosti, že žalobca má naliehavý právny záujem na tom, aby bolo určené vlastnícke právo k motorovému vozidlu. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení, že predmetné osobné motorové vozidlo je jeho vlastníctvom, spočíva v skutočnosti, že žalobca má záujem na definovaní svojho vlastníckeho vzťahu k predmetnému osobnému motorovému vozidlu, čím sa zabráni, aby si žalovaný eventuálne uplatnil svoje nároky voči žalobcovi napr. výkonom zabezpečovacieho prevodu práva. Súčasne pozitívne určenie osoby žalobcu ako vlastníka tohto osobného motorového vozidla je potrebné ako právny titul pre vykonanie zmeny v osobe vlastníka vozidla v evidencii motorových vozidiel Policajného zboru SR. Žalobca je toho názoru, že naliehavý právny záujem je daný, keďže predmetné vozidlo je podľa technického preukazu evidované na žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu, a preto jediným prostriedkom ochrany práva žalobcu je určovací žaloba. Splatením istiny totiž došlo k uhradeniu pohľadávky žalovaného, čím podľa § 553 ods. 3 O. z. prešlo právo späť na toho kto ho previedol, t. j. na žalobcu.

Z následného vyjadrenia žalovaného z 2.4.2019 vyplýva, že pre určenie žalovaného subjektu sú rozhodujúce skutočnosti uvedené v uzavretej úverovej zmluve a vo verejných registroch, a preto argumenty žalobcu vo vzťahu k určení žalovaného subjektu nemôžu obstať. Žalobca v postavení

spotrebiteľa vôbec nemusel sledovať a dohľadávať obchodné registre vedené v zahraničí, pričom pre správne určenie žalovaného subjektu stačilo vychádzať z úverovej zmluvy, poprípade z údajov zapísaných v Obchodnom registri Slovenskej republiky, ktorý je registrom verejne dostupným. Nakoľko žalobca uzatváral úverovú zmluvu prostredníctvom sprostredkovateľa - AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., je logické, že zmluvu nemohol veriteľ podpísať priamo na mieste. Z uvedeného dôvodu sa postupuje podľa článku 1 Všeobecných podmienok úverovej zmluvy, čo predstavuje bežný a zaužívaný spôsob aj u iných bankových spoločností pôsobiacich na našom trhu. Uzavieraná úverová zmluva je u predajcu vozidla, resp. sprostredkovateľa podpísaná dlžníkom a zároveň opatrená pečiatkou či podpisom sprostredkovateľa, pričom úverová zmluva sa zasiela na podpis samotnému veriteľovi. V zmysle článku 1. Všeobecných podmienok následne veriteľ poskytne jeden rovnopis úverovej zmluvy dlžníkovi, a to po podpísaní zmluvy obidvoma zmluvnými stranami. Žalovaný opätovne uvádzal, že možnosť uzavretia poisťného upravuje článok 15. Všeobecných podmienok, pričom poistenie bolo uzavreté v súlade s príslušnými ustanoveniami O.z.. Žalobca svojím podpisom pristúpil k hromadnej poisťnej zmluve, o čom mu žalovaný vydal písomné potvrdenie. Žalovaný mal za to, že text zmluvných dokumentov je voľným okom čitateľný a veľkosť písma spĺňa požiadavky stanovené zákonom. Poukazujúc na ust. § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky, žalovaný argumentoval, že zákonodarca stanovil a presne vymedzil minimálnu výšku písma až novelou účinnou od 1.6.2014, pričom do toho času zákon veľkosť písma týmto spôsobom neobmedzoval. Napriek uvedenému má žalovaný za to, že zmluvná dokumentácia je v súlade so zákonom, nakoľko veľkosť písma v úverovej zmluve, a to či už v rámci Individuálnych alebo Všeobecných podmienok, podstatne prevyšuje zákonom stanovenú veľkosť 1,9 mm. Žalovaný opätovne zdôraznil, že medzi ním a žalobcom bolo individuálne dojednané, že spracovateľský poplatok bude žalovaným započítaný v mesačných splátkach, čo vyplýva priamo z článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy, ako aj zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere. Obdobne zo Štandardných európskych informácií je zrejme, že poistenie vo výške 72,72 EUR je započítané do splátok úveru. Z článku II. Individuálnych podmienok jasne vyplýva výška mesačnej splátky, a to 134,22 EUR, pričom do splátky je zahrnutý aj prípadný poplatok za poistenie či trvalý príkaz.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový a právny stav veci: Pôvodný veriteľ BANCO BANIF MAIS S.A., so sídlom Avenida 24 de Julho 96 Lisabon, Portugalsko, konajúci na území SR prostredníctvom Banco Banif Mais S.A., pobočky zahraničnej banky, IČO: 35 945 745, so sídlom Einsteinova 11, Bratislava (po ktorého zániku súd podľa § 64 CSP konal vo veci s jeho právnym nástupcom - novým žalobcom) bol spoločnosťou, ktorej predmetom podnikania bolo okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Žalovaný (poznámka odvolacieho súdu - správne žalobca) ako dlžník nekonal v predmetnej sporovej veci v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania (nesporná skutočnosť). Právny predchodca žalovaného ako veriteľ uzavrel so žalobcom ako dlžníkom dňa 26.2.2013 zmluvu o úvere č. 15848, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalobcovi na kúpu motorového vozidla značky: RENAULT MEGANE GRANDTOUR DIESEL (M), rok výroby 2007, od dodávateľa AUTOCENTRUM AAA AUTO BRATISLAVA. Celková výška úveru bola 4.491 eur, výška mesačnej splátky bola 134,22 eur, počet všetkých mesačných splátok bol 72, deň splatnosti prvej mesačnej splátky a deň poslednej mesačnej splátky boli 20.3.2003 a 20.2.2019, ročná úroková sadzba bola 15,55%, jednorazový spracovateľský poplatok bol 1.555,11 eur, poistenie spôsobilosti splácať úver bolo vo výške 72,72 eur, RPMN bola vo výške 32,70% a priemerná RPMN bola 23,03%. Celková čiastka na úhradu podľa zmluvy činila 9.663,84 eur. Z dôvodu porušenia povinnosti splácať predmetný úver riadne a včas, právny predchodca žalovaného listom z 1.2.2017 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalobcu na úhradu dlžnej sumy vo výške 3.155,28 eur s príslušenstvom. K oznámeniu o vyhlásení splatnosti úveru žalovaný priložil aj finančný plán, z ktorého vyplýva, že žalobca v období od 15.3.2013 do 19.9.2016 zaplatil žalovanému spolu 6.065,97 eur. Podľa názoru žalobcu v úverovej zmluve absentujú obsahové náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/, k/ a j/ ZoSÚ, a teda uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, keďže je dojednaná celková suma splátok bez bližšej špecifikácie, aká časť splátky bude použitá na zaplatenie istiny, úroku a spracovateľského poplatku, a uvedenie skutočného údajov o RPMN. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru pre absenciu uvedených obsahových náležitostí bol žalobca toho názoru, že žalovaný mal nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru, a teda suma, ktorá bola žalobcom zaplatená nad výšku istiny úveru 4.491 eur (podľa názoru žalobcu do istiny nie je možné započítavať jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 1.555,11 eur, pretože úverom je dočasne poskytnutie peňažných prostriedkov, avšak spracovateľský poplatok nebol žalobcovi poskytnutý), t. j. suma 1.574,97 eur z celkovo zaplatenej sumy 6.065,97 eur, predstavuje bezdôvodné obohatenie na

strane žalovaného, na ktoré tento nemá nárok, a ktoré žalobca navrhuje zmenenou žalobou vydať. Nakoľko podľa vyššie uvedeného názoru žalobcu žalovaný už nemá nárok na žiadne ďalšie plnenie od žalobcu titulom poskytnutého úveru, týmto odpadol aj dôvod, pre ktorý bol v zmysle čl. II. bod 2.1 zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva vykonaný prevod vlastníckeho práva k uvedenému motorového vozidla na žalovaného, a teda je potrebné aby súd určil, že vlastníkom vozidla sa opäť stal žalobca. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení žalobca odôvodňoval svojim záujmom na definovaní vlastníckeho vzťahu žalobcu k predmetnému osobnému motorovému vozidlu, čím sa zabráni, aby si žalovaný eventuálne uplatnil svoje nároky voči žalobcovi napr. výkonom zabezpečovacieho prevodu práva. V zmysle vyššie uvedeného splatením istiny došlo k uhradeniu pohľadávky žalovaného, čím podľa § 553 ods. 3 O.z. prešlo právo späť na toho, kto ho previedol, t. j. na žalobcu, čo však žalovaný neuznáva. Preto pozitívne určenie osoby žalobcu ako vlastníka tohto osobného motorového vozidla je ako právny titul potrebné aj pre vykonanie zmeny v osobe vlastníka vozidla v evidencii motorových vozidiel Policajného zboru SR. V danej súvislosti navrhoval žalobca uložiť žalovanému i povinnosť poskytnutia súčinnosti pri prevode vlastníckych práv žalobcu k predmetnému motorovému vozidlu. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ uzavrel predmetnú zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obch.z., na základe ktorej boli žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky a tento sa zaviazal vrátiť ich v dohodnutých mesačných anuitných splátkach spolu s príslušným úrokom. Pretože pôvodný veriteľ poskytoval spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalobca ho neprijímal na takéto účely, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a/ a b/ ZoSÚ, zmluva o úvere č. 15848 z 26.2.2013 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom, pričom na daný právny vzťah sa vzťahujú aj ustanovenia ZoSÚ a ďalej ust. § 52 a nasl. O.z.. V zmysle ust. § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 ZoSÚ bolo potrebné preskúmať, či v listinách tvoriacich zmluvu, sú obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti. K splneniu procesnej podmienky spočívajúcej v danosti spôsobilosti označeného žalovaného byť stranou sporu a k s tým súvisiacej námietke žalovaného, že žalobca pôvodne označil za žalovaného organizačnú zložku zahraničnej spoločnosti, ktorá nemá právnu subjektivitu a tým ani spôsobilosť byť stranou sporu, a teda súd následne nemohol pokračovať v konaní ani s právnym nástupcom pôvodného veriteľa, ktorý podľa názoru žalovaného nebol žalobcom v konaní vôbec označený ako žalovaný, súd uvádza, že uvedená námietka žalovaného neobstojí a predmetná procesná podmienka bola súdom preskúmaná a posúdená ako splnená. Poukázal na to, že žalobca v žalobe z 3.10.2016 označil za žalovaného subjekt „BANCO BANIF MAIS, S.A., pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 35 945 745“. Toto označenie však nie je obchodným menom organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B, keď jej bývalé obchodné meno Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky obsahovalo veľké písmená iba na začiatku jednotlivých slov, ktoré ho tvoria, a teda neobsahovalo samé veľké písmená ako je to pri bývalom obchodnom mene samotnej zahraničnej osoby - zakladateľa uvedenej pobočky zahraničnej banky. Táto zahraničná osoba totiž mala v čase uzavretia zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013 so žalobcom obchodný názov BANCO BANIF MAIS, S.A., t.j. presne tak, ako je tento uvedený v žalobe pred dodatkom: pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 35 945 745. Uvedené označenie zahraničnej osoby vyplýva jednak zo samotnej zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013 (ako aj zo súvisiacej zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva), ale takisto je známe aj z úradnej činnosti súdov (§ 12 ods. 9 zákona č. 530/2003 Z.z. o obchodnom registri) /napr. z dokumentov založených v zbierke listín organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B - podľa výpisu z obchodného registra zakladateľa Banco Banif Mais S.A., pobočky zahraničnej banky, IČO: 35 945 745, z 12.01.2012, t.j. z obdobia, keď bolo zmenené spolu s obchodným menom zahraničnej osoby aj obchodné meno organizačnej zložky Banco Mais, S.A., pobočka zahraničnej banky na Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky, zakladateľ tejto organizačnej zložky - zahraničná osoba s číslom zápisu 500280312 v obchodnom registri v Lisabone, Portugalsko, mal obchodný názov v podobe BANCO BANIF MAIS, S.A., a to bez ohľadu na označenie tejto zahraničnej osoby v rozhodnom období do 13.6.2014 vo výpise z obchodného registra organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B - výňatok z uvedeného výpisu z obchodného registra zahraničnej osoby založený v spise na čl. 282 a nasl./ Skutočnosti známe súdu z jeho činnosti sa pritom v zmysle § 186 ods. 1 CSP nedokazujú. Nakoľko teda žalobca v žalobe z 3.10.2016 označil žalovaného zmätočne obchodným menom samotnej zahraničnej osoby s číslom zápisu 500280312 v obchodnom registri v Lisabone, Portugalsko, a to v podobe BANCO BANIF MAIS, S.A. (avšak jednoznačne nie obchodným menom organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B v čase uzavretia zmluvy v podobe Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky) s dodatkom „pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 35 945 745“, ktorý dodatok patrí organizačnej zložke uvedenej zahraničnej osoby zapísanej v obchodnom registri pod

vložkou č. 1286/B, súd túto zmätočnosť odstránil nariadením výsluchu podľa § 130 CSP, kde žalobcoví, ktorý podľa tohto výsluchu bez pochyb chcel označiť subjekt, s ktorým uzavrel predmetnú úverovú zmluvu, bolo uložené, aby označenie žalovaného v súdom určenej lehote opravil a doplnil tak, aby bolo toto presné a úplné. Uvedené sa udialo v súlade s judikátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 57/1996, v zmysle ktorého ak je v žalobe pri označení účastníka okrem úplného obchodného názvu podniku uvedená aj organizačná zložka, ktorej sa spor týka, nie je to dôvod na zastavenie konania. V intenciách tohto rozhodnutia je potrebné konštatovať, že ak uvedenie označenia odštepného závodu (organizačnej zložky) za obchodným menom strany sporu pri označení v žalobe vzbudzuje pochybnosť o tom, či má byť odštepný závod (organizačná zložka) stranou sporu, alebo sa týmto označením len podáva bližšia informácia o tom, že sa spor týka odštepného závodu (organizačnej zložky), ide len o nepresnosť, či neúplnosť podania (žaloby) a v takom prípade má súd postupovať podľa § 129 CSP (predtým § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) /žalobcu vyzvať, aby nepresnosť v označení odstránil a žalobcu označil správne/. Podľa okolností má prípadne žalobcu poučiť, ako má žalobu doplniť alebo opraviť. Vhodným spôsobom označenia je v takýchto prípadoch v súdnej praxi zaužívané označenie strán sporu v záhlaví súdnych rozhodnutí, kde za názvom strany sporu nasleduje dodatok alebo poznámka, že vec sa týka odštepného závodu (organizačnej zložky) /k uvedenému ďalej pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/90/2004/. Označenie žalovaného bolo napokon v súlade s uvedeným upresnené a doplnené podaniami žalobcu z 25.9.2017 označenými ako 1/ „upresnenie označenia žalovaného a návrh na zmenu žalovaného“, ktoré podanie je založené na č.l. 45-47 spisu a 2/ „návrh na zmenu žaloby a čiastočné späťvzatie žaloby“, založené na č.l. 52-68 spisu. V súlade s týmto upresnením označenia žalovaného znelo toto označenie správne a úplne v čase podania žaloby tak ako to vyplýva z uvedeného podania - upresnenie označenia žalovaného na č.l. 45, pričom nakoľko súd mal na základe výpisu z obchodného registra BANCO COFIDIS, S.A., pobočka zahraničnej banky, IČO: 35 945 745, preukázané, že podaním žalobcu zo dňa 25.9.2017 upresnený žalovaný - zahraničná osoba BANCO COFIDIS, S.A. (predtým spomínaná BANCO BANIF MAIS, S.A.), so sídlom Avenida 24 de Julho 96 Lisabon, Portugalsko, číslo zápisu v obchodnom registri v Lisabone 500280312, sa s účinnosťou od 1. decembra 2016 cezhranične zlúčila so spoločnosťou COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, ktorá koná na území SR prostredníctvom COFIDIS SA, pobočky zahraničnej banky, IČO: 50 595 628, so sídlom Einsteinova ulica 11/3677, Bratislava, súd v zmysle ustanovenia § 64 CSP uznesením č. k. 15Csp/184/2016-81 rozhodol, že bude v konaní pokračovať s týmto právnym nástupcom žalovaného.

Následne bolo potrebné vyriešiť predovšetkým prejudiciálnu otázku, či pre namietanú absenciu povinných obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. pre jej prípadné nepriateľné podmienky sa má považovať úver poskytnutý touto zmluvou za bezúročný a bezpoplatkový. Pokiaľ áno, tak ďalej bolo potrebné posúdiť oprávnenosť nároku žalobcu na vydanie plnenia zaplateného žalobcom nad výšku istiny poskytnutého úveru, ktoré mal žalovaný (jeho právny predchodca) prijať ako bezdôvodné obohatenie, ako aj oprávnenosť určovacej žaloby o vlastníckom práve žalobcu k motorovému vozidlu a dôvodnosť uloženia povinnosti súčinnosti žalovanému pri spätnom prevode vlastníckeho práva na žalobcu.

Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že zmluva bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy, pričom na základe tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4.491 eur, avšak predmetná zmluva neobsahuje všetky náležitosti určené § 9 ods. 2 ZoSÚ. A to v prvom rade údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. k/). Pokiaľ tieto údaje jednoznačne nevyplývajú z textu zmluvy o úvere, je potrebné spotrebiteľovi poskytnúť zvýšenú ochranu v tom, že sa takéto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože spôsob započítavania jednotlivých splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky (čo podľa predmetnej zmluvy nemôže bežný spotrebiteľ v celom rozsahu a s istotou identifikovať), sú aj ukazovateľmi výhodnosti úveru, pričom neuvedenie týchto náležitostí v zmluve objektívne sponchybuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah podstatných zložiek jeho záväzkov z úveru (istina, jej amortizácia, úroky, iné poplatky), a to v jednotlivých časových úsekoch splácania úveru (splácanie častí istiny, úrokov a poplatkov v konkrétnych splátkach). S poukazom na ustálený názor Krajského súdu v Trnave vyjadrený napr. v rozsudku sp. zn. 25Co/172/2016 z 27.9.2017, je možné aj v predmetnom konaní tvrdiť, že zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zákonom

stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru, nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že citované ustanovenie nemožno naplniť ani tým, že veriteľ mimo obsahu samotnej zmluvy o úvere, ktorá má obsahovať náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ (vrátanie písm. k/) vyhotoví, resp. pripojí písomnosť ako prílohu označenú ako finančný plán (súhrnný prehľad platieb), na ktorú samotná zmluva vôbec neodkazuje, obsahujúci prehľad splátok s uvedením istiny a úroku na každú splátku počas celej doby splácania, a to tým skôr, že táto písomnosť nie je podpísaná účastníkmi zmluvy, teda ani žalobcom ani právnym predchodcom žalovaného. Požiadavku v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ nespĺňa ani oboznámenie sa so zmluvnými podmienkami zmluvy zo strany žalobcu hoc aj prostredníctvom formulára o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré žalobca podpísal. Na podporu záveru o tom, že zmluva nespĺňa náležitosť § 9 ods. 2 písm. k/ZoSÚ, súd poukázal na obsah úverovej zmluvy, ktorá v čl. II obsahuje ohľadom splatnosti spracovateľského poplatku, že tento je započítaný v mesačných splátkach, pričom finančný plán, na ktorý žalobca odkazuje, neobsahuje v prehľade splátok údaj o výške tohto poplatku v každej splátke počas doby splácania. Veriteľ - dodávateľ služby je pritom v danom prípade takou zmluvnou stranou, ktorá nekontrolovateľne priradzuje splátky spotrebiteľa a určuje, aká ich časť sa použije na splátku istiny a aká na splátku odmeny veriteľa (úrokov a poplatkov), pričom spotrebiteľ nemá žiadnu moc kontrolovať, podľa akého kľúča toto veriteľ robí. Veriteľ od samého začiatku takúto vedomosť má, ale spotrebiteľovi príslušnú informáciu neposkytol. Preto zmluvné dojednanie, v ktorom absentuje takéto členenie splátky, je možné podľa § 53 ods. 1 O.z. považovať aj za ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech dlžníka, a teda za neprijateľnú podmienku, čo má taktiež za následok neplatnosť tohto dojednania (§ 53 ods. 5 O.z.). Dokonca je možné konštatovať, že v danom prípade sa jedná aj o nekalú obchodnú prax podľa § 7 odsek 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Nevedomosť spotrebiteľa o spôsobe členenia splátok, ktoré má hradiť, zrejme podstatne narušuje alebo môže narušiť jeho ekonomické správanie vo vzťahu k ponúknutému produktu - v danom prípade pristúpenia na spotrebiteľský úver (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/40/2017 z 26.3.2018). V každom prípade však pre absenciu (hoci aj v dôsledku neplatnosti takého dojednania) uvedenej, povinnej obsahovej náležitosti zmluvy, je potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za úver bez poplatkov a bez úrokov v súlade s cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Súd ďalej zistil, že pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) žalovaný do celkových nákladov spojených s úverom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere (údaj: celková čiastka k zaplateniu - 9.663,84 eur) nezahrnul poisťné na poistenie schopnosti splácať úver, ktoré mal žalovaný platiť vo výške 72,72 eur. Tento postup žalovaného pri výpočte RPMN však nebol podľa posúdenia súdu správny, nakoľko z ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ vyplýva, že i poisťné, pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, treba zahrnúť do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). O tom, že žalobca na poistenie schopnosti splácať úver pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednania by k uzavretiu úverovej zmluvy za uvedených podmienok nedošlo, niet, so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb, a ani žalovaný počas konania nepreukázal opak. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v časti II. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie poistenia spotrebiteľom a upravuje poistenie ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy v podobe i prípadného nepoistenia. Taktiež to vyplýva zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere (č. I. 7 zadná strana), podľa ktorých bolo pri predmetnej zmluve vyžadovanou zárukou i poistenie spotrebiteľa pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity. Tvrdenia žalovaného, že žalobca pri uzatváraní zmluvy so žalovaným bol informovaný o možnosti poistenia v súvislosti s touto zmluvou, avšak nebola to jeho povinnosť a bolo to s ním individuálne dojednané, ako aj že spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a to aj napr. v časti poistenia, a to tak, že ak by nechcel pristúpiť na uzavretie poistenia tak zmluva by v pobočke predajcu mohla byť modifikovaná (viď zápisnicu z pojednávania), neboli počas konania ničím podložené a prípadná skutočná existencia tejto dobrovoľnosti a individuálnosť dojednania poistenia s možnosťou jeho modifikácie žiadnym spôsobom nevyplývajú ani z obsahu zmluvy, t. j. žalovaný v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno dodávateľa (§ 53 ods. 3 O.z.). Nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN (táto je vypočítaná na základe sumy 9.663,84 eur a nie celkovej sumy splátok k zaplateniu 72 x 134,22 navýšenej o poistenie 72,72 eur = 9.736,56 eur) v neprospech spotrebiteľa v zmysle ust § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ, úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov aj z tohto dôvodu. Taktiež zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov

použitých na výpočet RPMN podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, hoci je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN, pretože spotrebiteľ by inak nemohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy a posúdiť rozsah svojho záväzku.

Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ani inú povinnú náležitosť určenú citovaným ustanovením § 9 ods. 2 ZoSÚ, a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť - povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ. V zmluve nie je jednoznačne uvedené, že spotrebiteľ môže reklamáciu alebo sťažnosť uplatniť priamo u predávajúceho, a to na jeho adresu. V zmluve je síce uvedená adresa predávajúceho v časti I. úverovej zmluvy pri určení dodávateľa, avšak nie je tam uvedený potrebný údaj o tom, či práve táto adresa sa má považovať za adresu, na ktorej môže spotrebiteľ na účely § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť, keďže tieto právne prostriedky nemožno automaticky zakaždým, keď sa podáva výslovne reklamácia alebo sťažnosť zahrnúť pod všeobecný pojem „nárok“ dlžníka, a to bez potrebného vysvetlenia rozsahu a obsahu tohto pojmu.

Pre absenciu uvedených, povinných obsahových náležitostí zmluvy (aj čo len jednej), je nutné predmetný spotrebiteľský úver považovať za úver bez poplatkov (vrátane spracovateľského poplatku a poplatku za poistenie, pri ktorom bolo preto bezpredmetné bližšie skúmať náležitosti a okolnosti pristúpenia žalobcu k tomuto poisteniu) a bez úrokov v súlade s cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSÚ. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z uvedených dôvodov mal žalovaný (resp. jeho právny predchodca) právo len na zaplatenie istiny 4.491 eur, t. j. len na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a poplatkov (za poistenie, spracovateľský poplatok). Zo zisteného skutkového stavu (podľa finančného plánu - prehľad splácania na č.l. 159-161, ktorého správnosť bola žalovaným na pojednávaní výslovne potvrdená) vyplýva, že žalobca celkovo uhradil na tento úver sumu 6.065,97 eur, a to tak že v období od 15.3.2013 do 18.11.2015 uhradil sumu 4.589,55 eur, t. j. ku dňu 18.11.2015 už zaplatil viac než bola istina poskytnutého úveru, pričom do 19.9.2016 zaplatil žalobca celkovo o 1.574,97 eur viac než bola istina poskytnutého úveru. Dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu (ktorý právny dôvod pre absenciu povinných obsahových náležitostí zmluvy tu neexistoval od samotného vzniku zmluvného vzťahu) je vznik povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 451 a nasl. O.z. Žalobca z titulu poskytnutého úveru mal žalovanému vrátiť len istinu 4.491 eur. Celkovo však žalobca zaplatil čiastku 6.065,97 eur, a preto rozdiel medzi touto sumou a istinou úveru vo výške 4.491 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je povinný žalobcovi vydať. Súd preto tento nárok žalobcovi priznal v I. výroku rozsudku. Omeškaním žalovaného s platením dlžnej sumy vznikol žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania, ktoré súd priznal v zmysle zmeneného žalobného návrhu žalobcu, v zákonnej výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 1.574,97 eur od 16.12.2015 do zaplatenia (súčasť výroku I). Žalobca nepochybne podľa finančného plánu (prehľad predpísaných platieb), ktorý tvorí prílohu žaloby na č.l. 5 spisu /v spojení s prehľadom splátok a realizovaných úhrad žalovaného (č.l. 159-161)/, zaplatil žalovanému ešte pred dátumom 15.12.2015 celú žalobou uplatnenú sumu, a to titulom zmluvných úrokov, na ktoré v dôsledku vyššie konštatovanej zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemal žalovaný nárok, pričom z vykonaného dokazovania nijakým spôsobom nevyplývalo a ani nebolo stranami tvrdené, že by tu existoval iný spôsob započítavania úhrad žalobcu na istinu a úroky. Tieto zaplatené úroky sa preto u žalovaného prejavili ako majetkový prospech získaný plnením žalobcu bez právneho dôvodu, t.j. bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi, na koho úkor sa bezdôvodne obohatil, vydať podľa § 451 a § 456 O.z.. V dôsledku uvedeného je možné v súlade s rozhodnutím NS SR sp. zn. 2Cdo/92/2010 z 19.1.2012 skonštatovať, že tu vznikol záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia splnením všetkých jeho predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia (prijatie plnení na úroky, na ktoré žalovaný podľa zákona nemal nárok), majetková ujma, ktorá postihovala žalobcu spočívajúca v týchto plneniach bez právneho dôvodu a nepochybná príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním uvedeného bezdôvodného obohatenia žalovaným a uvedenou majetkovou ujmom žalobcu. Nejde pritom o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. V konaní pritom nebolo tvrdené a ani preukazované, že by žalobca vedel (alebo že by mal možnosť spoľahlivo sa dozvedieť) o počiatočnej neexistencii právneho dôvodu plnenia na predpísané úroky úveru skôr, než nadobudol vedomosť predovšetkým o odpovedi MS SR, odbor ochrany spotrebiteľa, zo 16.8.2016, vo veci

právneho posúdenia zmluvy veriteľa BANCO BANIF MAIS, S.A. uvedeným orgánom pri obdobnom a porovnateľnom úverovom vzťahu s iným dlžníkom, ktorú odpoveď žalobca priložil k svojej žalobe. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby musí byť naliehavý. S poukazom na R 17/1972 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996, že v predmetnej veci žalobca má a tiež osvedčil svoj naliehavý právny záujem na určení vlastníctva. Zápis vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu na príslušnom dopravnom inšpektoráte OR PZ sa vykonáva na základe listiny, ktorá osvedčuje evidenciu a ktorou sa nepochybné preukazuje vlastnícke právo. Určovací výrok rozsudku spravidla nahrádza listinu, ktorá môže byť podkladom pre zápis zmeny vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu a žalobca ním môže spofahlivo preukazovať toto svoje právo. Vyriešenie otázky vlastníctva vozidla pritom v danom prípade vedie k vyriešeniu spornosti celého právneho vzťahu alebo práva, keďže s týmto vozidlom žalobca fakticky disponuje (vyplýva to zo zhodných tvrdení strán sporu), a teda potrebuje len odstrániť spornosť vzťahov po právnej a evidenčnej stránke. Vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti súdnej veci preto súd dospel k záveru, že žalobca sa tu domáhal nápravy daného stavu vhodne zvoleným procesným prostriedkom (predmetnou určovacou žalobou), a to za situácie, keď splatením istiny došlo k uhradeniu celej oprávnenej pohľadávky žalovaného a podľa § 553 ods. 3 O.z. prešlo právo späť na toho kto ho previedol, t. j. na žalobcu, pričom však žalovaný do dnešného dňa vozidlo nepreviedol späť na osobu žalobcu. Uvedené konanie žalovaného tak za daných okolností prípadu (ktorými sú predovšetkým nerešpektovanie povinností stanovených ZoSÚ a ustanoveniami O.z. zameranými na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovaného, a to od samotného uzavretia zmluvy, ako aj následné nerešpektovanie § 553 ods. 3 O.z. po uhradení celej istiny úveru) objektívne nemožno posúdiť ako konanie, z ktorého by vyplýval reálny predpoklad dobrovoľného uznania či rešpektovania spätného nadobudnutia vlastníctva žalobcu žalovaným (por. napr. rozsudok KS PO sp. zn. 3Co/345/2015 z 1.6.2016). Súd tu neprisvedčil námietke žalovaného, že žaloba v časti o určení vlastníckeho práva bola podaná predčasne, nakoľko až právoplatnosťou výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by sa založilo splnenie podmienky predpokladanej v čl. 23 všeobecných podmienok úverovej zmluvy, keď okrem iného v danom prípade sa bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle zmenenej žaloby posudzovala len ako prejudiciálna otázka, na vyriešení ktorej sa zakladajú samotné navrhnuté výroky rozsudku vrátane určovacieho výroku o vlastníctve, a preto tvrdenie žalovaného o časovej postupnosti záväznosti výrokov rozsudku v tejto súvislosti neobstojí. Súd z uvedených dôvodov žalobe v časti o určení vlastníckeho práva žalobcu k motorovému vozidlu špecifikovanému v II. výroku rozsudku vyhovel. Žalobcom namietaná absencia dátumu podpisu zmluvy o zabezpečovacom práve bez ďalšieho nemá vplyv na platnosť/ neplatnosť písomného právneho úkonu v zmysle § 40 ods. 3 O.z., pričom žalobca nenavrhol v tomto smere relevantným spôsobom doplniť dokazovanie, preto súd vychádzal z toho, že táto zmluva je platná, pričom právo, ktoré bolo ňou predtým dočasne prevedené na veriteľa už prešlo späť na dlžníka v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, t. j. predmet zmluvy odpadol. V danej súvislosti však súd zároveň neuložil žalovanému aj povinnosť súčinnosti pri spätnom prevode vlastníckeho práva na žalobcu, a to predovšetkým z toho dôvodu, že žalobca zatiaľ, za doterajšieho právneho stavu pred žalobou, žalovaného o poskytnutie tejto súčinnosti nijakým spôsobom nepožiadaval, a teda bolo predčasné žalovaného už predmetnou žalobou žalovať aj na splnenie uvedeného čiastkového nepeňažného záväzku nevlastníka (§ 489 O.z.) pred samotným odstránením spornosti vlastníctva, z čoho napokon žalovanému aj tak vyplývajú povinnosti zodpovedajúce právu žalobcu na ochranu vlastníctva podľa § 126 O.z., súd preto žalobu v tejto nepatrnnej časti zamietol (výrok III). V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, vecne plným úspechom žalobcu v časti hlavných žalobných petítov (vydanie bezdôvodného obohatenia a určení vlastníctva) rozhodujúcich v konkrétnom prípade pre určení celkového úspechu strany v spore, keď tretí žalobný petit spočívajúci v uložení povinnosti súčinnosti žalovanému bol závislý na uvedených hlavných žalobných petitoch a predstavoval akési doplnenie určovacieho žalobného petitu vo vzťahu k budúcemu splneniu konkrétneho čiastkového práva vlastníka voči žalovanému, ktoré oprávnenie zahŕňa samotné vlastníctvo určované priamo v II. výroku rozsudku, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov I., II. a IV. podal včas odvolanie žalovaný, s návrhom na jeho Zmenu v napadnutých častiach zamietnutím žaloby príp. zastavením konania a priznaním žalovanému náhrady trov konania, alternatívne navrhol jeho zrušenie v napadnutých častiach a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods.

1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP s tým, že sa s rozsudkom v napadnutých častiach nestotožňuje, považuje ho za nesprávny, nespravodlivý a vydaný v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona.

Má za to, že súd posúdil a vyhodnotil námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a nedostatku procesnej subjektivity nesprávne, z ktorého dôvodu v priebehu konania aj opakovane procesne pochybil. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k označeniu žalovaného v žalobe, ako aj procesné postupy sú podľa názoru žalovaného nesprávne a odporujú zákonu, odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku považuje žalovaný za právne neudržateľné. Argument, ktorý súd uvádza v odôvodnení rozhodnutia, a to že žalobca označil žalovaný subjekt ako „BANCO BANIF MAIS, S.A., pobočka zahraničnej banky“, t. j. s veľkými písmenami, je bezpredmetný a vo vzťahu k posúdeniu vznesenej námietky nedostatku pasívnej vecnej legitímácie takýto dôvod nepostačuje. Žalovaný má za to, že žalobca jednoznačne označil ako žalovaný subjekt pobočku zahraničnej banky, keď pri tomto označení uviedol jej identifikačné číslo a sídlo organizačnej zložky. Žalobca v podanej žalobe neuviedol označenie zahraničnej osoby, ani jej identifikačné číslo či sídlo, ani žiadne iné identifikačné údaje, podľa ktorých by bolo možné usúdiť, že žalobca ako žalovaný subjekt označil alebo chcel označiť legitimovaný subjekt. Rovnako táto skutočnosť nevyplýva ani z ďalšieho obsahu podanej žaloby. Žalovaný nesúhlasí s názorom súdu, ktorý tvrdí, že podaním doručeným súdu dňa 25.9.2019 došlo k odstráneniu zmätočnosti a upresneniu označenia žalovaného. Žalobca v podaní datovanom dňa 20.9.2017 a doručenom súdu dňa 25.9.2017 označil žalovaný subjekt správne, avšak v obsahu podania žalobca túto zmenu žiadnym spôsobom nešpecifikuje a nezodôvodňuje. Žalobca svoje písomne podanie označil ako čiastočné späťvzatie žaloby a návrh na zmenu žaloby podľa § 139, § 140 a § 141 CSP, avšak ani na základe označenia podania nemožno vyvodiť úmysel žalobcu opraviť a doplniť zmätočnosť označenia žalovaného. Zmenou žaloby v zmysle ustanovenia § 139 a nasl. CSP sa pritom nerozumie zmena označenia sporových strán či zmena žalovaného subjektu, ale ide o zmenu, ktorou sa rozširuje uplatnené právo alebo o zmenu, ktorou sa uplatňuje právo iné. Na základe uvedeného žalovaný trvá na vznesenej námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a nedostatku procesnej subjektivity. Žalovaný v celom procese poskytovania úveru postupoval a konal len ako „pobočka zahraničnej banky“, a teda ako organizačná zložka vystupoval v mene a na účet spoločnosti Banco Banif Mais S.A., so sídlom Avenida 24 de Julho 98 Lisabon, časť Santos-o-Velho, Portugalsko (v súčasnosti COFIDIS SA, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, zapísaný v Obchodnom registri Obchodného súdu v Lille pod číslom 325 307 106). Žalovaný v žalobe nepochybne označený ako pobočka zahraničnej banky, t.j. organizačná zložka podniku nie je pasívne vecne legitimovaný z dôvodu, že je len organizačnou zložkou zahraničnej spoločnosti, v dôsledku čoho takto označený subjekt nemá spôsobilosť mať práva a povinnosti, a teda nemá ani spôsobilosť byť stranou sporu. Ak je v žalobe žalovaný ako strana sporu označený len ako organizačná zložka právnickej osoby, resp. podniku, a to bez uvedenia obchodného mena, sídla a identifikačného čísla podniku organizačnej zložky, nie je správne určený pasívne vecne legitimovaný, pretože v takomto prípade ide o organizačný útvar podniku, ktorý ako už bolo spomínané, nemá spôsobilosť byť účastníkom civilného konania! Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 18.1.2012 sp. zn. 6 Cdo 214/2011, z ktorého vyplýva, že „súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil.“ Z uznesenia NS SR zo 14.9.2011 sp. zn. 7 Cdo 21/2010, vyplýva: „Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva a povinnosti. Či je účastník konania tiež vecne legitimovaný (aktívne či pasívne) ukáže sa až v konečnom rozhodnutí vo veci. Jej nedostatok zmätočnosť konania podľa § 237 písm. b/ O. s. p. nespôsobuje, vedie k zamietnutiu návrhu (žaloby) na začatie konania meritórnym rozhodnutím.“ Z rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 192/2004 vyplýva: „...o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.“ Žalovaný ako organizačná zložka spoločnosti, ktorá nedisponuje právnou subjektivitou, nemá ani subjektivitu procesnú. Procesná subjektivita predstavuje procesnú podmienku sporovej strany, na ktorú musí súd prihladať z úradnej povinnosti počas celého konania a jej neexistencia tvorí neodstrániteľnú vadu konania. Ak súd zistí, že strana sporu nedisponuje procesnou subjektivitou v čase začatia konania, musí obligatórne konanie zastaviť. Z rozhodnutia ZSP 49/2001 vyplýva: „Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, ktorý vedie k zastaveniu konania. Tento nedostatok nemožno odstrániť podľa § 43 OSP, pretože nejde o vadu podania spočívajúcu v jeho nesprávnosti alebo neúplnosti. Do úvahy neprichádza ani postup podľa § 92 ods. 2 OSP.“ V zmysle súdneho rozhodnutia R 45/2003: „Ak v žalobe označený

účastník nemá právnu subjektivitu (nie je spôsobilý byť účastníkom súdneho konania), nemôže súd pripustiť, aby na jeho miesto vstúpil do už začatého konania subjekt s právnou subjektivitou; nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky tohto konania, pre ktorý treba konanie zastaviť.“ Na základe vyššie uvedeného a s poukazom na súdne rozhodnutie má žalovaný za to, že nedostatok procesnej subjektivity už na začiatku konania (t.j. nesprávnym označením v podanej žalobe) je neodstrániteľným nedostatkom, ktorý nemožno zhojiť ani dodatočnou zmenou či opravou označenia žalovaného.

Súd prvej inštancie, ktorý rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom legitimovaného subjektu, ktorý však ako žalovaný subjekt v podanej žalobe označený nebol, predstavuje závažné procesné pochybenie súdu, v dôsledku ktorého je vydané rozhodnutie vo veci nezákonné a arbitrárne. V súvislosti s uvedeným žalovaný opätovne poukazuje rozhodnutie Okresného súdu Komárno, č. k. 10C/33/2017-77 z 30.4.2018, ktorý v obdobnom prípade pre nedostatok procesnej subjektivity zastavil prebiehajúce konanie, čo odôvodnil nasledovne: „Keďže súd vyhodnotil, že tak subjekt Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky, ako ani subjekt COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky nemajú procesnú subjektivitu, čo je taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie v zmysle § 161 ods. 2 v spojení s § 62 CSP zastavil.“ V zmysle uznesenia Okresného súdu Bratislava V č. k. 7Csp/55/2018-90 z 31.7.2018: „Žalovaný - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby- nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. V danom prípade by uvedenú spôsobilosť mal jeho zriaďovateľ, ktorý však nie je žalovaný. Žalobcovia síce v podaní z 27.3.2017 uviedli, že v čl. III. žaloby je jednoznačne vyjadrené, že uplatnený nárok sa týka zahraničnej osoby COFIDIS, so sídlom 61 avenue Halley, Parc de la Haute Borne, 598 66 Villeneuve -d'Ascq, CEDEX, Francúzska republika. Keďže žalovaný nemá právnu subjektivitu súd by nemohol ani pripustiť, aby na jeho miesto vstúpil do už začatého konania jeho zriaďovateľ teda subjekt s právnou subjektivitou. Vzhľadom na to, že ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nie je možné odstrániť, súd s použitím ustanovenia § 161 ods. 2 CSP konanie zastavil.“ Žalovaný taktiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre, č. k.: 5Co/283/2018-121 zo dňa 30.11.2018: „...súd prvej inštancie veľmi podrobne ozrejmil stranám sporu nedostatok procesnej subjektivity na strane žalobcom označenej žalovanej, kvôli ktorému neodstrániteľnému nedostatku procesnej podmienky konania muselo byť konanie zastavené. Súd prvej inštancie takisto správne uviedol, že žalobca nemohol konvalidovať nedostatok procesnej subjektivity tak, ako bola špecifikovaná v rámci podanej žaloby, sa snažil v rámci svojej repliky k vyjadreniu žalovanej za žalovanú označiť taký subjekt, ktorý sa vyznačoval dostatkom procesnej subjektivity. Žalobca bol v tejto súvislosti upovedomený o tom, že súčasne platný Civilný sporový poriadok na rozdiel od predtým platného OSP zámenu účastníka v zmysle § 92 ods. 4 vtedy platného OSP nepripúšťa. Zjednodušene povedané, ak žalovaný subjekt označený žalobcom, ako žalovaná pred podaním žaloby na súde prvej inštancie nespĺňal dostatok procesnej subjektivity, čo bol aj daný prípad, tak tento neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania, už nie je možné po začatí konania odstrániť, ale iba konanie zastaviť, ako správne urobil v tejto veci súd prvej inštancie.“

Aj zo samotnej súdnej praxe na základe súdnych rozhodnutí uvedených vyššie vyplýva, že ak subjekt konania nemal procesnú subjektivitu už v momente začatia konania, jediným prípustným procesným následkom je zastavenie konania súdom. Nakoľko konajúci súd napriek nemožnosti odstrániť nedostatok označenia žalovaného, ktorý nedisponuje procesnou subjektivitou, na tento nedostatok podmienky konania neprihliadol, resp. pripustil jeho odstránenie a následne vydal uznesenie, č. k.: 15Csp/184/2016-81 zo dňa 14.12.2018, ktorým pokračoval v konaní s právnym nástupcom subjektu, ktorý disponuje procesnou subjektivitou, došlo nepochybne k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, a teda neboli splnené procesné podmienky na vydanie predmetného odvolaním napadnutého rozsudku.

Napriek nedostatku procesnej subjektivity súd prvej inštancie konanie vo veci nezastavil, ale v ďalšom sa zaoberal otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti.

Žalovaný má za to, že úverová zmluva v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ jasným a zrozumiteľným spôsobom upravuje údaje o výške, počte a termínoch splátok, ktoré sú obsiahnuté priamo v úverovej zmluve, konkrétne v článku II., kedy sa žalobca so žalovaným dohodli splatiť poskytnuté peňažné prostriedky v 72 mesačných splátkach vo výške 134,22 eur, splatných vždy k dvadsiatemu dňu v mesiaci. Splatnosť prvej mesačnej splátky bola zmluvnými stranami stanovená ku dňu 20.3.2013 a splatnosť poslednej mesačnej splátky ku dňu 20.2.2019. Zmluva taktiež rozlišuje jednotlivé splátky na istinu, úroky, iné poplatky a tiež poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, pričom všetky tieto informácie zreteľne vyplývajú z Finančného plánu, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o úvere, a teda žalobca v čase uzatvárania zmluvy disponoval všetkými zákonom vyžadovanými informáciami v súvislosti s poskytnutím a čerpaním úveru. V súvislosti s touto

deklarovanou náležitosťou žalovaný dáva do pozornosti uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, ktoré sa k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. vyjadruje nasledovne: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa..Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Rovnako NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17.4.2018, poukázal na právne závery vyplývajúce z vyššie citovaného uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018: „Vyššie uvedené právne závery, v zásade vyslovené už v skoršom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017, zastáva najvyšší súd aj v danom prípade a v plnom rozsahu na ne poukazuje.“ Žalovaný taktiež poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23.4.2018, z ktorého vyplýva: „Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“

Doterajšia právna prax vo vzťahu k predmetnej náležitosti úverovej zmluvy je v súčasnej dobe už prekonaná aktuálnymi rozhodnutiami NS SR, kedy na niektoré z nich žalovaný poukázal vyššie. Pre úplnosť žalovaný dodáva, že sa jedná aj o tieto ďalšie rozhodnutia - uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018 a sp. zn. 4Cdo/65/2018 z 26.9.2018. Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní úplne opomenul Finančný plán, ktorý tvorí prílohu k úverovej zmluve a je jej neoddeliteľnou súčasťou. V súvislosti s týmto žalovaný poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.: 43Co/1/2019-209 z 21.3.2019, ktorý sa vo vzťahu k náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a Finančnému plánu vyjadril: „Zároveň neoddeliteľnou súčasťou zmluvy je príloha, ktorej obsahom je finančný plán a tento zahŕňa rozpis splátok ku konkrétnemu určeniu kalendárneho dňa s výškou zostávajúceho kapitálu, pričom každá mesačná splátka zahŕňa časť určenú na kapitál - istinu a časť určenú na úrok.“

Žalovaný poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/124/2018-80 z 31.5.2019, ktorý v obdobnom prípade konštatoval: „Z obsahu spisu je však zrejmé, že žalobkyňa spolu so žalobou predložila listinný dôkaz označený ako finančný plán, obsahujúci rozčlenenie dohodnutej mesačnej splátky na istinu, ako aj úrok, vo vzťahu ku každej splátke...Z listinného dôkazu predloženého žalobkyňou vyplýva, že ako dlžníčka bola informovaná aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a zostávajúca časť na poplatky, aby sa mohla rozhodnúť, či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľky na zaplatenie istiny, úroku a poplatkov. Týmto spôsobom bol naplnený účel právnej regulácie, požiadavkou obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

S poukazom na vyššie uvedené a na rozhodnutia NS SR má žalovaný za to, že úverová zmluva v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ jasným a zrozumiteľným spôsobom upravuje údaje o výške, počte a termínoch splátok, ktoré sú obsiahnuté priamo v úverovej zmluve, na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil obsah úverovej zmluvy vo vzťahu k náležitostiam úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ, v dôsledku čoho nesprávne posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov, aj napriek skutočnosti, že predmetná úverová zmluva spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ďalej zistil, že pri výpočte RPMN žalovaný do celkových nákladov spojených s úverom nezahrnul poistné na poistenie schopnosti splácať úver, ktoré mal žalobca platiť vo výške 72,72 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia však žalovanému nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel konajúci súd k vyššie uvedenému záveru, pretože poistné je zohľadnené tak pri výpočte RPMN, ako aj pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa. Pri 72 mesačných splátkach vo výške 134,22 eur, v ktorých je zahrnutý jednorazový spracovateľský poplatok a rovnako aj poplatok za poistenie, celková suma, ktorú ma spotrebiteľ zaplatiť predstavuje sumu 9.663,84 eur, tak ako je uvedené v zmluve. Argument súdu o tom, že úverová zmluva nevytvára priestor pre prípadne odmietnutie poistenia spotrebiteľom a upravuje poistenie ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy v podobe i prípadného nepoistenia, je založený na neobjektívnom a

jednostrannom vyhodnotení skutkových okolností. Nie je pravdou, že spotrebiteľ za každých okolností musí pristúpiť k poisteniu spôsobilosti splácať úver, ale naopak existuje množstvo zmlúv, v ktorých žalovaný so spotrebiteľmi poistenie nedojednal. V takýchto prípadoch je v článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy v kolónke pre poistenie uvedené 0,00 eur (rovnako ako aj v tomto prípade pri poistení spôsobilosti splácať úver pre prípad nezamestnanosti a pracovnej neschopnosti). Rovnako teda aj v prípade žalobcu, bolo výlučne na rozhodnutí žalobcu či pristúpi k poisteniu spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity. Žalobca sa mohol rozhodnúť, že pristúpi k obidvom druhom ponúkaného poistenia, alebo len k niektorému z nich (ako v tomto prípade), alebo nepristúpi k poisteniu vôbec. Žalobca na základe vlastného rozhodnutia pristúpil k hromadnej poistnej zmluve v súvislosti s poistením spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti alebo úplnej trvalej invalidity, o čom mu žalovaný vydal písomné potvrdenie, ktoré žalovaný predložil ako dôkaz. Na základe nesprávneho a nepravdivého záveru o tom, že poistenie nebolo žalovaným započítané do celkových nákladov žalobcu ako spotrebiteľa, dospel súd aj k záveru o nesprávnosti výšky RPMN. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dodáva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere taktiež neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Rovnako aj tento záver súdu prvej inštancie je nesprávny. Súd neprihliadol na článok 5. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy, na ktorý žalovaný poukazoval, ktorý pojednáva o výpočte výšky RPMN, a ktorý obsahuje vzorec spolu s vysvetlením jednotlivých komponentov dosadzovaných do tohto vzorca. Žalovaný zároveň podotkol, že vzorec vychádza z prílohy č. 2 k ZoSÚ. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len stroho konštatuje nesprávnosť výšky RPMN, avšak neuvádza a bližšie nešpecifikuje, či k tomuto záveru dospel na základe vlastného výpočtu, aký výpočet použil a aké všetky predpoklady vyplývajúce zo zmluvy do svojho výpočtu zahrnul. Pokiaľ súd vykonal prepočet prostredníctvom internetovej kalkulačky, tento nepredstavuje hodnoverný a relevantný dôkaz. Výpočty internetových kalkulačiek nie sú záväzne, pretože ich výpočty sú len orientačné a dokonca môžu obsahovať chyby. Z uvedeného dôvodu záver súdu o tom, že hodnota RPMN je uvedená v zmluve nesprávne, je právne neudržateľný, nakoľko nevychádza z objektívne zisteného skutkového stavu veci.

V súvislosti s uvedeným žalovaný poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/1/2019 z 21.3.2019: „Je možné súhlasiť s odvolateľom aj v tom, že výpočet, ktorý by urobil okresný súd na niektorej z webových stránok citovaných okresným súdom v tzv. spotrebiteľskej kalkulačke nie sú záväzné.....Odvolanie sa na niektorú z kalkulačiek uvedených ako spotrebiteľská kalkulačka na rôznych internetových stránkach pritom nie je relevantným zistením skutkového stavu.“

V súvislosti s výškou ročnej percentuálnej miery nákladov žalovaný nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že úverová zmluva neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Z článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy v časti určenia výšky RPMN jasne a zrozumiteľne vyplýva, že ktoré údaje a predpoklady sú žalobcom pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použité, keď sa v tejto časti zmluvy uvádza „pri jej výpočte boli použité predpoklady uvedené v tejto tabuľke vyššie“.

Pri riadnom a objektívnom posudzovaní jednotlivých ustanovení úverovej zmluvy nemožno dospieť k záveru, že úverová zmluva síce obsahuje adresu dodávateľa motorového vozidla, avšak nie je presne určené, že ide o adresu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a to z dôvodu, že v článku I. Individuálnych podmienok v časti určenia dodávateľa je osobitná kolónka označená ako „Adresa na uplatnenie nárokov dlžníka“, pričom z takéhoto označenia je zrejmé, a to aj pre priemerného spotrebiteľa, že sa jedná o adresu na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti. Žalovaný na podporu svojich tvrdení poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k.10Co/124/2018-80 z 31.5.2019, ktorý sa v obdobnom prípade k danej náležitosti úverovej zmluvy vyjadril: „Rovnako bola dôvodná odvolacia námietka voči záveru súdu prvej inštancie o absencii ďalšej náležitosti zmluvy, a to adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, požadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. c/ ZoSÚ. V článku 1 zmluvy o úvere je ale obsiahnutá rubrika označená ako adresa na uplatnenie nárokov dlžníka: Marek Kotlár Koty, Váhovec 13, 925 62 Váhovec. Súd prvej inštancie sa však uvedeným údajom, obsiahnutým priamo v zmluve o úvere, nezaoberal.“

Žalovaný sa nestotožňuje ani so závermi súdu ohľadom podanej žaloby v časti určenia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, a tieto považuje za mylné. Žalovaný naďalej trvá na svojom vyjadrení, že žaloba o určenie vlastníckeho práva bola podaná predčasne, nakoľko až právoplatnosťou výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by sa založilo splnenie podmienky predpokladanej v článku 23. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy. Zároveň zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, pretože zápis na príslušnom dopravnom inšpektoráte, na ktorý poukazuje žalobca a následne aj samotný súd, má len deklaratórny, resp. evidenčný charakter a na základe tohto zápisu vlastnícke právo k vozidlu nevzniká.

Žalovaný z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nadobúda dojem, že súd nevychádzal z objektívne zisteného skutkového stavu, v dôsledku čoho nesprávne právne posúdil predmetnú vec a bez relevantných dôvodov posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní konkrétneho prípadu nemôže uchýľovať k zovšeobecňovaniu a paušalizovaniu určitých skutočností a javov, pretože následné rozhodnutie súdu založené na generalizovaných skúsenostiach nemôže vychádzať zo spravodlivo a objektívne zisteného skutkového a právneho stavu, v čoho dôsledku takéto rozhodnutie odporuje nielen zákonu, ale aj zásadám a princípom demokratického a právneho štátu. V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) III. ÚS 36/2010: „Ak všeobecný súd vyhodnotil skutkový stav iba jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, jeho postupom boli porušené základné práva sťažovateľa.“ Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č. k. 11Co/269/2017-114 z 31.7.2018: „Odvolací súd považuje za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor nevysporiadal. Z princípu práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu umožniť stranám sporu účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie, presvedčivo v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať.“ V zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave, č. k.: 10Co/124/2018-80 zo dňa 31.05.2019: „Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať, aké zistenia z konkrétnych dôkazov boli vyvedené a aký majú význam z hľadiska hmotného práva. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné a určité vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom, v dôsledku čoho bol postup súdu prvej inštancie nesúladný s právom strany na spravodlivý proces.“

Súd prvej inštancie bez opory v skutkovom stave dospel k záveru, že úverová zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným nespĺňa zákonom požadované náležitosti, a teda je potrebné posúdiť poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že napadnuté rozhodnutie je v tejto časti nesprávne a nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie na základe nesprávneho zistenia skutkového stavu nesprávne právne posúdil danú vec, v dôsledku čoho je rozsudok v napadnutej časti nesprávny, nespravodlivý a nezákonný.

V prvom rade má žalovaný za to, že neboli splnené procesné podmienky na vydanie predmetného rozhodnutia, nakoľko konanie trpí neodstrániteľnou vadou, a to nedostatkom procesnej subjektivity žalovaného, ktorý bol v podanej žalobe označený nesprávne. Napadnutý rozsudok žalovaný považuje zároveň za arbitrárny a nepreskúmateľný, nakoľko vôbec nebral do úvahy tvrdenia uvádzané žalovaným a z odôvodnenia rozhodnutia ani nie je zrejmé, ako sa s týmito skutočnosťami vyrovnal. Vyjadrenia a právne názory, ktoré súd v rozsudku vyslovil sú nesprávne a nevychádzajú z objektívne zisteného skutkového stavu. Žalovaný zastáva názor, že nie sú dané žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by spôsobovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, čo znamená, že súd bez opory v objektívne zistenom skutkovom stave posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Právny názor súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru vychádza z nepripustného formalizmu a zjednodušeného záveru o tom, že úverová zmluva je spotrebiteľská, kedy žalobca nemohol ovplyvniť jej obsah, ako aj o tom, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ZoSÚ. V súvislosti so súdom vyslovenou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru súd nesprávne priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré však na strane žalovaného nevzniklo. Zo strany žalobcu nebola preukázaná nielen výška bezdôvodného obohatenia, ale ani skutočnosti zakladajúce zodpovednosť žalovaného za údajne bezdôvodné obohatenie. V súvislosti s uvedeným žalovaný taktiež namietal výrok o trovách konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhol rozsudok v napadnutej časti z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Tvrdenia žalovaného obsiahnuté v odvolaní považuje za nesprávne. Žalobca len nedopatrením označil v podanej žalobe (v pôvodnom znení) žalovaný subjekt neúplne, nie však nesprávne. Z jeho neskoršieho konania vyplýva, že žalovaným subjektom má byť práve žalovaný, ktorý na území Slovenskej republiky len koná prostredníctvom tejto organizačnej zložky. Nakoľko takáto vada podania spočíva v

neúplnom označení strany sporu je vadou odstrániteľnou, žalobca túto vadu odstránil, a to podaním z 25.9.2017, ktorým ako žalovaného označil zahraničný subjekt. Nakoľko však neskôr došlo k zlúčeniu tejto spoločnosti so spoločnosťou COFIDIS so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve - d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, právoplatným uznesením zo 14.12.2018, vydaným pod č.k. 15Csp/184/2016 - 81 súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v tomto konaní práve s touto zahraničnou spoločnosťou. Je preto zrejme, že žalovaný - spoločnosť COFIDIS, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, je v predmetnom konaní dostatočne pasívne vecne legitimovaným subjektom.

Z ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ jasne vyplýva, že poisťné je súčasťou výpočtu celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom vtedy, ak uzatvorenie poisťnej zmluvy je podmienkou pre uzatvorenie samotnej úverovej zmluvy. Samotnú skutočnosť, či poisťenie schopnosti splácať úver bola alebo nebola podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy nemožno skúmať len s odkazom na to, že v úverovej zmluve je uvedené, že k poisťeniu dlžník pristupuje dobrovoľne, ale je potrebné skúmať, či spotrebiteľ mal reálnu možnosť odmietnuť poisťenie bez toho, aby táto skutočnosť mala vplyv na uzatvorenie úverovej zmluvy. Vo vzťahu k uvedenému žalobca uvádza, že pri uzatváraní úverovej zmluvy mu nebolo dané žiadnym spôsobom na výber, či chce pristúpiť k poisťeniu alebo nie. Uvedené vyplýva navyše aj zo samotnej úverovej zmluvy, z ktorej nijakým spôsobom nevyplýva, či spotrebiteľ bol poučený o možnosti odmietnutia poisťenia, resp. či takúto možnosť aj objektívne mal. Z uvedeného tak vyplýva, že hodnota RPMN ako i celková výška nákladov spojených s poskytnutím úveru sú v predmetnej úverovej zmluve uvedené nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, čo má rovnaký význam, akoby v zmluve neboli uvedené vôbec, a teda poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Taktiež nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného týkajúcimi sa absencie údajov o adrese, na ktorej je spotrebiteľ oprávnený uplatniť sťažnosť alebo reklamáciu. Je pravdou, že predmetná úverová zmluva obsahuje uvedenie „adresy na uplatnenie nárokov dlžníka“, avšak z uvedeného nie je zrejme o aké nároky ide. Na základe uvedeného je preto zrejme, že predmetná úverová zmluva neobsahuje jasné, presné a zrozumiteľné uvedenie adresy, na ktorej je spotrebiteľ oprávnený uplatniť svoju reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného, že predmetné rozhodnutie je nepreskúmateľné, podľa neho napadnuté rozhodnutie spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen rozsiahlu úvodnú popisnú časť, z ktorej vyplýva čoho sa strany domáhajú, aké dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový stav v prejednávanej veci, ale i spôsob a rozsah, akým sa súd prejednanou vecou zaoberal, a tiež samotné právne posúdenie (vrátane citácie právnych predpisov, o ktoré sa opiera). Vo veci konajúci súd v tomto rozhodnutí zdôraznil spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, vybočenie z pravidiel morálky a poukázal na nekalé obchodné praktiky v tejto zmluve. Je zrejme, že súd sa v tomto rozhodnutí dostatočne vypořiadal i s rozhodujúcimi argumentmi žalovaného, keď v ňom poukázal na tvrdenia žalovaného a na dôvody, pre ktoré jeho tvrdenia považuje za nedôvodné. V závere odôvodnenia vo veci súd uviedol aj dôvody, ktoré ho viedli k spôsobu rozhodnutia o trovách konania s poukazom na zákonné ustanovenia, z ktorých pri tom vychádzal. Vo svojom rozhodnutí výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vypořiadal sa s rozhodujúcimi argumentmi oboch strán. Odvolaním napadnuté rozhodnutie tak nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle a odôvodnenie tohto rozhodnutia spĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, preto žalobca považuje tvrdenia žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia za nesprávne a zavádzajúce.

Citoval čl. 2 ods. 1 a 2 CSP, z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5ECdo/192/2014, v ktorom je uvedený: „K zásadám právneho štátu, ktorými je sudca viazaný, patrí aj princíp právnej istoty. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnakú odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatuje, že rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. n. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Podobne ESLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatuje, že je v

rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom práve úlohou najvyššieho súdu je usmerňovať takéto rozdielne rozhodnutia. Vychádzajúc z faktu, že princípy právneho štátu sú princípmi ústavnými a preto je súd (sudca) nimi viazaný, je jeho povinnosťou rešpektovať princíp právnej istoty a zabezpečiť jeho uplatnenie v rozhodovacej činnosti.“ a z rozhodnutia NS SR zo dňa 1601.2013 sp. zn.: 6MCdo/9/2012, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „...kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril v podaní z 25.11.2019 tak, že zotrval na podanom odvolaní a jeho dôvodoch, poukázal na nezrovnalosti v súvislosti s deklarovaným odstránením vady v neúplnom označení žalovaného, keď na jednej strane žalobca tvrdí, že k nesprávnemu označeniu žalovaného došlo nedopatrením, pričom túto vadu odstránil podaním z 25.9.2017, v ktorom už žalovaný subjekt označil správne, na druhej strane súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že súd túto zmatečnosť odstránil nariadením výsluchu, kde žalobcovi bolo uložené, aby v súdom určenej lehote opravil a doplnil označenie žalovaného tak, aby toto bolo presné a úplné. Z uvedeného vyplýva, že až na základe výsluchu či výzvy zo strany súdu bolo žalobcom označenie žalovaného subjektu opravené. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že nesprávne označenie žalovaného, ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať len za neúplné ako je žalobcom prezentované, nakoľko aj v zmysle súdnej praxe ide o nedostatok neodstrániteľný, ktorý nemožno zhojiť ani ingerenciou súdu. Ak je v žalobe žalovaný ako strana sporu označený len ako organizačná zložka právnickej osoby, resp. podniku, a to bez uvedenia obchodného mena, sídla a identifikačného čísla organizačnej zložky, nie je správne určený pasívne vecne legitimovaný, pretože v takomto prípade ide o organizačný útvar podniku, ktorý ako už bolo spomínané, nemá spôsobilosť byť účastníkom civilného konania. Žalovaný svoje argumenty opiera o viaceré súdne rozhodnutia, na ktoré poukazoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa však súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal, ako aj v podanom odvolaní. Nakoľko súd prvej inštancie napriek nemožnosti odstrániť nedostatok označenia žalovaného, pripustil jeho odstránenie a následne vydal uznesenie zo 14.12.2018 č.k. 15Csp/184/2016-81, ktorým pokračoval v konaní s právnym nástupcom subjektu, ktorý disponuje procesnou subjektivitou, došlo nepochybne k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/ CSP a teda neboli splnené procesné podmienky na vydanie predmetného odvolaním napadnutého rozsudku.

Žalobca skresľuje a zovšeobecňuje tvrdenia žalovaného, pretože žalovaný tak v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní od začiatku uvádzal, že poisťné bolo zohľadnené tak pri výpočte RPMN, ako aj pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa. Podľa názoru žalovaného argument žalobcu, že z uvedenia „adresy na uplatnenie nárokov dlžníka“ nie je zrejmé o aké nároky ide, nemôže obstať, pričom opätovne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave 10Co/124/2018-80 zo dňa 31.5.2019, ktorý sa v obdobnom prípade vo vzťahu k predmetnej náležitosti už vyjadril tak, že v článku 1 zmluvy o úvere je obsiahnutá rubrika označená ako adresa na uplatnenie nárokov dlžníka a súd prvej inštancie sa uvedeným údajom obsiahnutým v zmluve o úvere nezaoberal.

Žalovaný zotrval na svojom názore, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a to s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach 11Co/269/2017-114 zo dňa 31.7.2018. Podľa názoru žalovaného žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by sponchybovali dôvody, o ktoré žalovaný opiera svoje odvolanie.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril tak, že s tvrdeniami žalovaného obsiahnutými v jeho vyjadrení absolútne nesúhlasí a aj naďalej trvá na svojom podanom vyjadrení, ako i na ostatných svojich tvrdeniach obsiahnutých v iných písomných podaniach i prednesených ústne na pojednávaniach a v plnej miere sa ich pridržiava.

6. Žalovaný vo vyjadrení zo 14.1.2020 uviedol, že dáva do pozornosti rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave 16Co/227/2018-127 z 31.10.2019 a uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 1Csp/56/2019-76 z 26.11.2019.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutých častiach v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach treba navzdory námietkam žalovaného považovať za vecne správny.

8. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či boli splnené podmienky za ktorých môže súd konať a rozhodnúť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.574,97 eur s prísl. vyhovel z dôvodu, že žalobca preukázateľne uhradil žalovanému vyššiu sumu než z úveru vyčerpal (teda nad výšku istiny poskytnutého úveru, ktorú mal žalovaný (jeho právny predchodca) prijať ako bezdôvodné obohatenie), vychádzajúc zo záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj posúdiť oprávnenosť určovacej žaloby o vlastníckom práve žalobcu k motorovému vozidlu.

9. Podľa § 161 ods. 1 a 2 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Procesné podmienky predstavujú zákonné, objektívnym právom stanovené predpoklady, bez ktorých nemožno dospieť k rozhodnutiu vo veci samej. Súd je povinný skúmať procesné podmienky ex offo od začatia konania až do jeho skončenia kedykoľvek počas konania. Rovnaká povinnosť je uložená aj odvolaciemu súdu, a to aj vtedy, ak nedostatok procesných podmienok nebol výslovne ako odvolací dôvod uplatnený (§ 380 ods. 2 CSP).

Procesné podmienky môžeme rozdeliť do štyroch základných skupín a to na a/ procesné podmienky na strane súdu, b/ procesné podmienky na strane strán (strany) sporu, c/ vecné procesné podmienky a d/ negatívne procesné podmienky (porov. Števec M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, 606 s.).

Medzi procesné podmienky na strane sporu sa zaraďujú procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, povinnosť zastúpenia, spôsobilosť byť zástupcom a plnomocenstvo zástupcu strany. Procesnú subjektivitu definuje CSP v § 62. Procesná subjektivita vyjadruje spôsobilosť byť sporovou stranou.

Procesnú subjektivitu má ten subjekt práva, ktorý vo sfére práva hmotného disponuje spôsobilosťou na práva a povinnosti. Právnická osoba nadobúda spôsobilosť na práva a povinnosti svojím vznikom, t. j. spravidla konštitutívnym zápisom do príslušného registra (obchodný register, register nadácií, register občianskych združení a pod.). Spôsobilosť na práva a povinnosti stráca právnická osoba svojím zánikom.

Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

V prípade nedostatku procesnej subjektivity (§ 61 CSP) niektorej sporovej strany v čase začatia konania, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

Podľa § 62 CSP ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

Odvolaťel namietal v odvolaní (rovnako aj pred súdom prvej inštancie), že súd prvej inštancie posúdil a vyhodnotil námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a nedostatku procesnej subjektivity nesprávne, skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k označeniu žalovaného v žalobe, ako aj procesné postupy sú podľa jeho názoru nesprávne a odporujú zákonu. Žalovaný má za to, že žalobca jednoznačne označil ako žalovaný subjekt pobočku zahraničnej banky, keď pri tomto označení uviedol jej identifikačné číslo a sídlo organizačnej zložky. Žalobca v podanej žalobe neuviedol označenie zahraničnej osoby, ani jej identifikačné číslo či sídlo, ani žiadne iné identifikačné údaje, podľa ktorých by bolo možné usúdiť, že žalobca ako žalovaný subjekt označil alebo chcel označiť legitímovaný subjekt. Rovnako táto skutočnosť nevyplýva ani z ďalšieho obsahu podanej žaloby. Žalovaný v žalobe nepochybne označený ako pobočka zahraničnej banky, t.j. organizačná zložka podniku nie je pasívne vecne legitímovaný z dôvodu, že je len organizačnou zložkou zahraničnej spoločnosti, v dôsledku čoho takto označený subjekt nemá spôsobilosť mať práva a povinnosti, a teda nemá ani spôsobilosť byť stranou sporu, nie je správne určený pasívne vecne legitímovaný, pretože v takomto prípade ide o organizačný útvar podniku, ktorý ako už bolo spomínané, nemá spôsobilosť byť účastníkom civilného konania. V zmysle súdneho rozhodnutia R 45/2003: „Ak v žalobe označený účastník nemá právnu subjektivitu (nie je spôsobilý byť účastníkom súdneho konania), nemôže súd pripustiť, aby na jeho miesto vstúpil do už začatého konania subjekt s právnou subjektivitou; nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľným nedostatkom podmienky tohto konania, pre ktorý treba konanie zastaviť.“ Na základe vyššie uvedeného a s poukazom na súdne rozhodnutie má žalovaný za to, že nedostatok procesnej subjektivity už na začiatku konania (t.j. nesprávnym označením v podanej žalobe) je neodstrániteľným nedostatkom, ktorý nemožno zhojiť ani dodatočnou zmenou či opravou označenia žalovaného. Súd prvej inštancie, ktorý rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom legitímovaného subjektu, ktorý však ako žalovaný subjekt v podanej žalobe označený nebol, predstavuje závažné procesné pochybenie súdu, v dôsledku ktorého je vydané rozhodnutie vo veci nezákonné a arbitrárne. Napriek nedostatku procesnej subjektivity súd prvej inštancie konanie vo veci nezastavil, ale v ďalšom sa zaoberal otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Odvolačný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ súd pri skúmaní procesných podmienok konania má pochybnosti o ich splnení, potom nemôže konanie pre tento nedostatok zastaviť, ale túto otázku musí riešiť pozitívne, teda vec musí prejednať. Opačným výkladom by bol porušený princíp zákazu denegatio iustitiae, spočívajúci v tom, že súd je povinný vykonávať súdnicstvo. K odmietnutiu spravodlivosti dochádza, ak súd bez zákonného dôvodu rozhodne, že neposkytne právnu ochranu subjektu domáhajúcemu sa súdnej ochrany (por. rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžo/31/2013)

Odvolačný súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že podaním doručeným súdu dňa 25.9.2019 došlo k odstráneniu zmatečnosti a upresneniu označenia žalovaného. Žalobca v podaní datovanom dňa 20.9.2017 a doručenom súdu dňa 25.9.2017 označil žalovaný subjekt správne. Otázka procesnej subjektivity žalovaného ako procesná podmienka bola súdom prvej inštancie preskúmaná a správne posúdená ako splnená.

Odvolačný súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na to, že žalobca v žalobe z 3.10.2016 označil za žalovaného subjekt „BANCO BANIF MAIS, S.A., pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 35 945 745“, ktoré označenie však nebolo obchodným menom organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B (v čase podania žaloby bolo obchodné meno organizačnej zložky: BANCO COFIDIS, S.A., pobočka zahraničnej banky), keď aj jej bývalé obchodné meno: Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky, obsahovalo veľké písmená iba na začiatku jednotlivých slov, ktoré ho tvoria, a teda neobsahovalo samé veľké písmená ako je to pri bývalom obchodnom mene samotnej zahraničnej osoby - zakladateľa uvedenej pobočky zahraničnej banky, keďže táto zahraničná osoba totiž mala v čase uzavretia zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013 so žalobcom obchodný názov BANCO BANIF MAIS, S.A., t. j. presne tak, ako je tento uvedený v žalobe pred dodatkom (pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 35 945 745). Uvedené označenie zahraničnej osoby vyplýva jednak zo samotnej zmluvy o úvere č. 15848 z 26.2.2013 (ako aj zo súvisiacej zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva), ale takisto je známe aj z úradnej činnosti súdov (§ 12 ods. 9 zákona č. 530/2003 Z.z. o obchodnom registri) /napr. z dokumentov založených v zbierke listín organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B - podľa výpisu z obchodného registra zakladateľa Banco Banif Mais S.A., pobočky zahraničnej banky, IČO: 35 945 745, z 12.1.2012, t.j. z obdobia, keď bolo zmenené spolu s obchodným menom zahraničnej osoby aj obchodné meno organizačnej zložky Banco Mais, S.A., pobočka zahraničnej banky na Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky, zakladateľ tejto organizačnej zložky - zahraničná osoba s číslom zápisu 500280312 v obchodnom registri v Lisabone, Portugalsko, mal obchodný názov v podobe BANCO BANIF MAIS, S.A., a to bez ohľadu na označenie tejto zahraničnej osoby v rozhodnom

období do 13.6.2014 vo výpise z obchodného registra organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B - výňatok z uvedeného výpisu z obchodného registra zahraničnej osoby založený v spise na č.l. 282 a nasl./ Skutočnosti známe súdu z jeho činnosti sa pritom v zmysle § 186 ods. 1 CSP nedokazujú.

Nakoľko teda žalobca v žalobe z 3.10.2016 označil žalovaného zmätočne obchodným menom samotnej zahraničnej osoby (s číslom zápisu 500280312 v obchodnom registri v Lisabone, Portugalsko), a to v podobe BANCO BANIF MAIS, S.A. (avšak jednoznačne nie obchodným menom organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B v čase uzavretia zmluvy v podobe Banco Banif Mais S.A., pobočka zahraničnej banky) s dodatkom „pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 35 945 745“, ktorý dodatok patrí organizačnej zložke uvedenej zahraničnej osoby zapísanej v obchodnom registri pod vložkou č. 1286/B, súd prvej inštancie správne túto zmätočnosť odstránil nariadením výsluchu podľa § 130 CSP, kde žalobcovi, ktorý podľa tohto výsluchu bez pochyb chcel označiť subjekt, s ktorým uzavrel predmetnú úverovú zmluvu, bolo uložené, aby označenie žalovaného v súdom určenej lehote opravil a doplnil tak, aby bolo toto presné a úplné. Uvedený postup súdu prvej inštancie bol v súlade s judikátom NS SR R 57/1996, v zmysle ktorého ak je v žalobe pri označení účastníka okrem úplného obchodného názvu podniku uvedená aj organizačná zložka, ktorej sa spor týka, nie je to dôvod na zastavenie konania. V intenciách tohto rozhodnutia je potrebné konštatovať, že ak uvedenie označenia odštepného závodu (v predmetnom spore organizačnej zložky) za obchodným menom strany sporu pri označení v žalobe vzbudzuje pochybnosť o tom, či má byť odštepný závod (organizačná zložka) stranou sporu, alebo sa týmto označením len podáva bližšia informácia o tom, že sa spor týka odštepného závodu (organizačnej zložky), ide len o nepresnosť, či neúplnosť podania (žaloby) a v takom prípade má súd postupovať podľa § 129 CSP (predtým § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) - žalobcu vyzvať, aby nepresnosť v označení odstránil a stranu označil správne/. Podľa okolností má prípadne žalobcu poučiť, ako má žalobu doplniť alebo opraviť. Vhodným spôsobom označenia je v takýchto prípadoch v súdnej praxi zaužívané označenie strán sporu v záhlaví súdnych rozhodnutí, kde za názvom strany sporu nasleduje dodatok alebo poznámka, že vec sa týka odštepného závodu (organizačnej zložky) /k uvedenému ďalej pozri aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/90/2004/. Označenie žalovaného bolo napokon v súlade s uvedeným upresnené a doplnené podaniami žalobcu z 20.9.2017 (súdu doručené 25.9.2017) označenými ako 1/ „Upresnenie označenia žalovaného a Návrh na zmenu žalovaného“ (č.l. 45-47 spisu) a 2/ „Návrh na zmenu žaloby a Čiastočné späťvzatie žaloby“ (č.l. 52-68 spisu). V súlade s týmto upresnením označenia žalovaného znelo toto označenie správne a úplne v čase podania žaloby tak ako to vyplýva z uvedeného podania - upresnenie označenia žalovaného na č.l. 45, pričom nakoľko súd prvej inštancie mal na základe výpisu z obchodného registra BANCO COFIDIS, S.A., pobočka zahraničnej banky, IČO: 35 945 745, preukázané, že podaním žalobcu zo dňa 25.9.2017 upresnený žalovaný - zahraničná osoba BANCO COFIDIS, S.A. (predtým spomínaná BANCO BANIF MAIS, S.A.), so sídlom Avenida 24 de Julho 96 Lisabon, Portugalsko, číslo zápisu v obchodnom registri v Lisabone 500280312, sa s účinnosťou od 1. decembra 2016 cezhranične zlúčila so spoločnosťou COFIDIS, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d'Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, ktorá koná na území SR prostredníctvom COFIDIS SA, pobočky zahraničnej banky, IČO: 50 595 628, so sídlom Einsteinova ulica 11/3677, Bratislava, súd prvej inštancie v súlade s podaním žalobcu v zmysle ustanovenia § 64 CSP správne uznesením č. k. 15Csp/184/2016-81 rozhodol, že bude v konaní pokračovať s týmto právnym nástupcom žalovaného. Odvolacie námietky žalovaného o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a nedostatku procesnej subjektivity žalovaného tak neboli dôvodné.

10. Odvolateľ tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci s tým, že nie sú dané žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by spôsobovali bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami.

11. Podľa § 9 ods. 2 písm. ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka (podľa poznámky 18 - § 52 až 60 O.z.) musí obsahovať tieto náležitosti:

- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Odvolačný súd je názoru, že súd prvej inštancie správne konštatoval, v zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe, že obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015. Až uznesením NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon členenie splátky nepožaduje. S poukazom na článok 2 CSP, vyjadrujúci ústavný princíp právnej istoty, ako aj ustanovenie § 220 ods. 3 CSP, odklon od posledného, a to odlišného rozhodnutia NS SR, odvolací súd (v danom senáte) vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zdôvodňoval tým, že konflikt medzi smernicou a vnútroštátnym zákonom (ktorý vyplýva aj z označeného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-42/15) nie je možno riešiť priznaním priameho účinku tejto smernice, ktorá je záväzná len pre štát a jej priamy účinok medzi jednotlivcami je vylúčený. Ani dostupnými interpretačnými metódami však nebolo možné poskytnúť nepriamy účinok úniijnému právu (napriek povinnosti eurokonformného výkladu podľa článku 288 ZfEÚ, Zmluva o fungovaní Európskej únie, Úradný vestník 2012/C 326/01). Nejednalo by sa tak o interpretačnú metódu *contra verba legis* („kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona a slová zákona ustupujú do úzadia“), ale o výklad *contra legem*, keďže by ním došlo k popretiu predmetného ustanovenia, t. j. k povinnosti neaplikovať ho. Takyto postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcim z článku 1 ods. 1 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), vzhľadom na jednoznačnosť úmyslu zákonodarcu, vyplývajúceho z dôvodovej správy, teda účel právnej normy, ako aj jeho explicitné vyjadrenie v legislatívnom texte. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach (III. ÚS 341/07, III. ÚS 212/2011) už konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (porov. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 179/2013).

Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2019, však článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti Pohotovostě, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva *contra legem*. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva *contra legem*, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. Vzhľadom na uvedené závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere

nemusi špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

Z dôvodu, že prejednávaná otázka nebola vyjadrená v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ako ani senát najvyššieho súdu, ktorý dospel pri svojom neskoršom rozhodnutí k odlišnému právnomu názoru, ktorý už bol vyjadrený v (nepublikovanom) rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, nepostúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu a s prihliadnutím na precedenčnú záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, legitímne nemožno očakávať konkurujúcu právnu úvahu najvyššej súdnej inštalácie SR v rámci všeobecnej sústavy súdov. Je potrebné preto konštatovať zmenu okolností podstatných pre pôsobenie právnej normy dotvorenej judikatúrou. Bol tak poskytnutý dostatočný základ pre zmenu právneho názoru vnútroštátnych súdov, teda aj odvolacieho súdu.

So zreteľom na uvedené závery, právny názor, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere absenciou rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej authority s týmto rozhodnutím.

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Odvolateľ namietal, že poisťné je zohľadnené tak pri výpočte RPMN, ako aj pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa. Pri 72 mesačných splátkach vo výške 134,22 eur, v ktorých je zahrnutý jednorazový spracovateľský poplatok a rovnako aj poplatok za poistenie, celková suma, ktorú ma spotrebiteľ zaplatiť predstavuje sumu 9.663,84 eur, tak ako je uvedené v zmluve. Neakceptoval argument súdu o tom, že úverová zmluva nevytvára priestor pre prípadne odmietnutie poistenia spotrebiteľom a upravuje poistenie ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy v podobe i prípadného nepoistenia, keďže je podľa jeho názoru založený na neobjektívnom a jednostrannom vyhodnotení skutkových okolností. Uviedol, že nie je pravdou, že spotrebiteľ za každých okolností musí pristúpiť k poisteniu spôsobilosti splácať úver, ale naopak existuje množstvo zmlúv, v ktorých žalovaný so

spotrebiteľmi poistenie nedojednal. V takýchto prípadoch je v článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy v kolónke pre poistenie uvedené 0,00 eur, teda aj v prípade žalobcu, bolo výlučne na rozhodnutí žalobcu či pristúpi k poisteniu spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity, mohol sa rozhodnúť, že pristúpi k obidvom druhom ponúkaného poistenia, alebo len k niektorému z nich (ako v tomto prípade), alebo nepristúpi k poisteniu vôbec. Žalobca na základe vlastného rozhodnutia pristúpil k hromadnej poisťovnej zmluve v súvislosti s poistením spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti alebo úplnej trvalej invalidity, o čom mu žalovaný vydal písomné potvrdenie, ktoré žalovaný predložil ako dôkaz. Na základe nesprávneho a nepravdivého záveru o tom, že poistenie nebolo žalovaným započítané do celkových nákladov žalobcu ako spotrebiteľa, dospel súd aj k záveru o nesprávnosti výšky RPMN. Nesúhlasil tiež so záverom súdu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere taktiež neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení predpokladov použitých pre výpočet RPMN, keďže súd neprihliadol na článok 5. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy, na ktorý žalovaný poukazoval, ktorý pojednáva o výpočte výšky RPMN, a ktorý obsahuje vzorec spolu s vysvetlením jednotlivých komponentov dosadzovaných do tohto vzorca, ktorý vzorec vychádza z prílohy č. 2 k ZoSÚ. Vytkol súd, že neuviedol aký výpočet výšky RPMN použil a aké všetky predpoklady vyplývajúce zo zmluvy do svojho výpočtu zahrnul. Výpočty internetových kalkulačiek nie sú záväzné, pretože ich výpočty sú len orientačné a dokonca môžu obsahovať chyby. Z uvedeného dôvodu záver súdu o tom, že hodnota RPMN je uvedená v zmluve nesprávne, je právne neudržateľný, nakoľko nevychádza z objektívne zisteného skutkového stavu veci. V súvislosti s výškou ročnej percentuálnej miery nákladov žalovaný nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že úverová zmluva neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Z článku II. Individuálnych podmienok úverovej zmluvy v časti určenia výšky RPMN jasne a zrozumiteľne vyplýva, že ktoré údaje a predpoklady sú žalobcom pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použité, keď sa v tejto časti zmluvy uvádza „pri jej výpočte boli použité predpoklady uvedené v tejto tabuľke vyššie“.

Odvolačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že pri výpočte RPMN žalovaný do celkových nákladov spojených s úverom podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere (údaj: celková čiastka na úhradu/celkové náklady dlžníka so spotrebiteľským úverom - 9.663,84 eur) nezahrnul poisťovné na poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity, ktoré mal žalovaný platiť vo výške 72,72 eur, ktorý postup nebol správny, nakoľko z ust. § 2 písm. g/ ZoSÚ (celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťovné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok) vyplýva, že i poisťovné, pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, treba zahrnúť do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom.

Nedôvodnou bola námietka odvolateľa o absencii výpočtu RPMN, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne RPMN (táto je vypočítaná na základe sumy 9.663,84 eur a nie celkovej sumy splátok k zaplaceniu $72 \times 134,22 \text{ eur} = 9.663,84 \text{ eur}$ navýšenej o poistenie 72,72 eur = 9.736,56 eur) v neprospech spotrebiteľa (čo postačuje na konštatovanie nesprávnosti výpočtu RPMN), odvolačný súd dodáva, že zo zmluvy (v čl. II je uvedené: Výška každej mesačnej splátky úveru, prípadnej mesačnej splátky PZP, prípadne mesačnej splátky KASKO poistenia a trvalý príkaz mesačnej splátky; neuvádza sa tam, že poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej invalidity v sume 72,72 eur je započítané v mesačnej splátke) ani finančného plánu nevyplýva zahrnutie uvedeného poisťovného do mesačnej splátky úveru,

Odvolačný súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že so zreteľom na obsah úverovej zmluvy niet pochyb, že žalobca na poistenie schopnosti splácať úver pristúpiť musel, ako aj že bez takéhoto dojednaní by k uzavretiu úverovej zmluvy za uvedených podmienok nedošlo, a ani žalovaný počas konania nepreukázal opak. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v časti II. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie poistenia spotrebiteľom a upravuje poistenie ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy v podobe i prípadného nepoistenia. Taktiež to vyplýva zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere (č. I. 7), podľa ktorých bolo pri predmetnej zmluve vyžadovanou zárukou i poistenie spotrebiteľa pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity. Tvrdenia žalovaného (pred súdom prvej inštancie, ktoré zopakoval aj v odvolaní), že žalobca pri uzatváraní zmluvy so žalovaným bol informovaný o možnosti poistenia v súvislosti s touto zmluvou, avšak nebola to jeho povinnosť a bolo to s ním individuálne

dojednané, ako aj že spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a to aj napr. v časti poistenia, a to tak, že ak by nechcel pristúpiť na uzavretie poistenia tak zmluva by v pobočke predajcu mohla byť modifikovaná (viď zápisnicu z pojednávania), neboli počas konania ničím podložené, preukázané a prípadná skutočná existencia tejto dobrovoľnosti a individuálnosť dojednania poistenia s možnosťou jeho modifikácie žiadnym spôsobom nevyplývajú ani z obsahu zmluvy, t. j. žalovaný v tomto smere neunesol dôkazné bremeno dodávateľa (§ 53 ods. 3 O.z.).

Dôsledkom nesprávneho uvedenia RPMN v neprospech spotrebiteľa/žalobcu v zmluve je v zmysle ust § 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ to, že žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko pre absenciu (čo aj len jednej) povinnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nutné považovať predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie správne uzavrel, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru mal žalovaný (resp. jeho právny predchodca) právo len na zaplatenie istiny 4.491 eur, t. j. len na vrátenie poskytnutého spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek navýšenia, teda bez úrokov z úveru a poplatkov (za poistenie, spracovateľský poplatok). Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalobca celkovo uhradil na tento úver sumu 6.065,97 eur, a to tak že v období od 15.3.2013 do 18.11.2015 uhradil sumu 4.589,55 eur, t. j. ku dňu 18.11.2015 už zaplatil viac než bola istina poskytnutého úveru, pričom do 19.9.2016 zaplatil žalobca celkovo o 1.574,97 eur viac než bola istina poskytnutého úveru. Rovnako správne uzavrel, že dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu (ktorý právny dôvod pre absenciu povinných obsahových náležitostí zmluvy tu neexistoval od samotného vzniku zmluvného vzťahu) je vznik povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 451 a nasl. O.z. Žalobca z titulu poskytnutého úveru mal žalovanému vrátiť len istinu 4.491 eur, celkovo však žalobca zaplatil čiastku 6.065,97 eur, a preto rozdiel medzi touto sumou a istinou úveru vo výške 4.491 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je povinný žalobcovi vydať, ktorý nárok súd prvej inštancie žalobcovi správne priznal. Omeškaním žalovaného s platením dlžnej sumy vznikol žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania, ktoré mu súd prvej inštancie správne priznal (v zmysle zmeneného žalobného návrhu žalobcu) v zákonnej výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 1.574,97 eur od 16.12.2015 do zaplatenia. Žalobca nepochybne podľa finančného plánu (prehľad predpísaných platieb), ktorý tvorí prílohu žaloby na č.l. 5 spisu /v spojení s prehľadom splátok a realizovaných úhrad žalovaného (č.l. 159-161)/, zaplatil žalovanému ešte pred dátumom 15.12.2015 celú žalobou uplatnenú sumu, a to titulom zmluvných úrokov, na ktoré v dôsledku vyššie konštatovanej zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nemal žalovaný nárok, pričom z vykonaného dokazovania nijakým spôsobom nevyplývalo a ani nebolo stranami tvrdené, že by tu existoval iný spôsob započítavania úhrad žalobcu na istinu a úroky. Tieto zaplatené úroky sa preto u žalovaného prejavili ako majetkový prospech získaný plnením žalobcu bez právneho dôvodu, t.j. bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi, na koho úkor sa bezdôvodne obohatil, vydať podľa § 451 a § 456 O.z..

13. Odvolateľ/žalovaný sa nestotožnil ani so závermi súdu ohľadom podanej žaloby v časti určenia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, a tieto považuje za mylné. Trval na svojom vyjadrení, že žaloba o určenie vlastníckeho práva bola podaná predčasne, nakoľko až právoplatnosťou výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by sa založilo splnenie podmienky predpokladanej v článku 23. Všeobecných podmienok úverovej zmluvy. Zároveň bol názoru, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva, pretože zápis na príslušnom dopravnom inšpektoráte, na ktorý poukazuje žalobca a následne aj samotný súd, má len deklaratórny, resp. evidenčný charakter a na základe tohto zápisu vlastnícke právo k vozidlu nevzniká. Odvolací súd túto námietku považuje za nedôvodnú, v plnom rozsahu sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie v 16. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku, kde sa súd prvej inštancie vysporiadal s uvedenou námietkou tak, že v predmetnej veci žalobca má a tiež osvedčil svoj naliehavý právny záujem na určení vlastníctva. Zápis vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu na príslušnom dopravnom inšpektoráte OR PZ sa vykonáva na základe listiny, ktorá osvedčuje evidenciu a ktorou sa nepochybne preukazuje vlastnícke právo. Určovací výrok rozsudku spravidla nahrádza listinu, ktorá môže byť podkladom pre zápis zmeny vlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu a žalobca ním môže spoľahlivo preukazovať toto svoje právo. Vyriešenie otázky vlastníctva vozidla pritom v danom prípade vedie k vyriešeniu spornosti celého právneho vzťahu alebo práva, keďže s týmto vozidlom žalobca fakticky disponuje (vyplýva to zo zhodných tvrdení strán sporu), a teda potrebuje len odstrániť spornosť vzťahov po právnej a evidencnej stránke. Vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti súdnej veci preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že žalobca sa tu domáhal naprawy daného stavu vhodne zvoleným procesným prostriedkom (predmetnou určovacíou žalobou), a to za situácie, keď splatením istiny došlo k uhradeniu celej oprávnenej pohľadávky žalovaného a podľa §

553 ods. 3 O.z. prešlo právo späť na toho kto ho previedol, t. j. na žalobcu, pričom však žalovaný do dnešného dňa vozidlo nepreviedol späť na osobu žalobcu. Uvedené konanie žalovaného tak za daných okolností prípadu (ktorými sú predovšetkým nerešpektovanie povinností stanovených ZoSÚ a ustanoveniami O.z. zameranými na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovaného, a to od samotného uzavretia zmluvy, ako aj následné nerešpektovanie § 553 ods. 3 O.z. po uhradení celej istiny úveru) objektívne nemožno posúdiť ako konanie, z ktorého by vyplýval reálny predpoklad dobrovoľného uznania či rešpektovania spätného nadobudnutia vlastníctva žalobcu žalovaným (por. napr. rozsudok KS PO sp. zn. 3Co/345/2015 z 1.6.2016). Rovnako správne súd prvej inštancie neprisvedčil námietke žalovaného, že žaloba v časti o určenie vlastníckeho práva bola podaná predčasne, nakoľko až právoplatnosťou výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by sa založilo splnenie podmienky predpokladanej v čl. 23 všeobecných podmienok úverovej zmluvy, keď okrem iného v danom prípade sa bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle zmenenej žaloby posudzovala len ako prejudiciálna otázka, na vyriešení ktorej sa zakladajú samotné navrhnuté výroky rozsudku vrátane určovacieho výroku o vlastníctve, a preto tvrdenie žalovaného o časovej postupnosti záväznosti výrokov rozsudku v tejto súvislosti neobstojí.

Preto pokiaľ súd prvej inštancie z uvedených dôvodov žalobe aj v časti o určenie vlastníckeho práva žalobcu k motorovému vozidlu špecifikovanému v II. výroku rozsudku vyhovel, jeho rozhodnutie aj v takejto časti bolo vecne správne.

14. Keďže už len absencia jednej zákonom predpísanej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, bolo potom už nadbytočným zaoberať sa prípadnou absenciou ďalších náležitostí zmluvy vedúcich k tomu istému následku. Na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie vo vyhovujúcej časti veci samej, jeho zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku, je v ňom totiž dostatočne vysvetlené z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdil.

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach veci samej (I. a II. výrok napadnutého rozsudku) a v závislom výroku (odvolaním konkrétnymi námietkami nespochybňovaného) o náhrade trov konania (IV. výrok) podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

16. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobca), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

17. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.(§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)